

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 105

De woekeraar gestraft.

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, HEERENGRACHT 313, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De president van de club.

In de voorname villa van Lord Edward Lister heerschte diepe stilte, zelfs op het Smirnasche tapijt kon men de voetstappen van den bediende niet hooren, die zoo juist een brief voor zijne Lordschap in diens studeerkamer had gebracht.

Deze bediende, een bejaard man, die den tegenwoordigen Lord Lister van kindsbeen af aan kende, was reeds bij den vader van den Lord in dienst geweest.

Hij toonde voor den tegenwoordigen heer de grootste achting.

Ja, hij kende al de avonturen en guitenstreken, die Lord Edward Lister onder den naam van John C. Raffles in Londen tot het welzijn en ter bescherming van alle onderdrukten, sedert jaren reeds had uitgevoerd.

Hij wist, dat zijn heer een strijd op leven en dood tegen al de voorname misdadige elementen voerde, waartegen de politie en de rechterlijke macht machteloos stonden. In de oogen van dezen bejaarden dienaar was Lord Lister een held.

Hij meende, dat de aardigheden, die Lord Edward Lister als John C. Raffles tegenover den inspecteur van politie Baxter om de andere week uithaalde, slechts dienden voor algemeene vroolijkheid.

Evenals geheel Londen, begreep hij niet den bitteren ernst, die er opgesloten lag in het belachelijk maken van den inspecteur.

Reeds sedert jaren bleven diens bevelen om John C. Raffles te arresteeren, zonder gevolg.

De villa, die Lord Edward vlak bij HydePark bewoonde, was voor de speurhonden der politie even ongenaakbaar als hijzelf.

Bij de in Engeland heerschende vrijheid was niemand gedwongen zich bij de politie aan te melden of zijn naam aan zijn deur te plaatsen.

Wanneer ergens een naambord op de deur stond, dan was daarmede nog niet bewezen, dat de eigenaar van dit naambord werkelijk den naam droeg, die daar op stond.

Lord Edward Lister had vóór zijn villa een naambord, waarop ieder lezen kon:

Lord WILLIAM ABERDEEN.

Onder dezen naam verkeerde hij in gezelschappen en clubs, en niemand van al zijn vrienden en bekenden had het geringste vermoeden, dat Lord William Aberdeen, lid van de voornaamste kringen, de welbekende meester der avonturen, Lord Edward Lister, of liever John C. Raffles, was.

Raffles zat met zijn vriend en secretaris, den nu acht-en-twintigjarigen Charly Brand, bij den haard, en beiden lazen couranten.

Hoe zacht ook de bediende de kamer binnenkwam, had Raffles toch het opengaan der deur bemerkt; hij keerde het hoofd om en vroeg:

„Wat is er, Fred?”

„Een brief voor uwe Lordschap.”

Op een prachtig zilveren blad overhandigde de bediende den brief. Daarna maakte hij een buiging en verliet het vertrek.

John C. Raffles maakte den brief open, wierp de enveloppe in den haard en las:

„De Alabamclub neemt de vrijheid, om zijne Lordschap tot de hedenavond plaats vindende voordracht van den Afrika-reiziger Mc Well vriendelijk uit te noodigen.”

Charly Brand keek belangstellend naar de kaart, die Raffles las; deze bemerkte dit en zeide:

„Je kunt mij hedenavond vergezellen. Hier is een uitnoodiging voor de Alabamclub, daar zal de Afrika-reiziger Mc Well een voordracht houden. Ik geloof, dat het zeer interessant zal zijn.”

„Alright,” antwoordde Charly Brand. „Het is mij steeds een genoegen, interessante voordrachten te hooren.”

Raffles keek peinzend in den helder brandenden vuurhaard.

„Het is eigenlijk merkwaardig, beste Charly, hoe bijzonder gunstig mij steeds het toeval is. Tien minuten geleden, toen ik de courant las, dacht ik bij het lezen eener advertentie aan de Alabamclub.

Ik dacht er juist over na, hoe het mogelijk zou zijn dat ik mij in deze club, waarmede ik reeds sedert jaren in geenerlei betrekking meer sta, toegang kon verschaffen. De deur wordt mij reeds geopend; mijn bediende komt binnen en brengt mij een uitnoodiging op hedenavond voor deze club. Het is eigenlijk wonderlijk.”

„Zeker,” antwoordde Charly Brand, „ik heb ook reeds dikwijls over het geheimzinnige werken van onbekende krachten nagedacht. Men moet bijna aan een bovennatuurlijke lotsbeschikking gelooven.”

„Dat is in het geheel niet zoo vreemd, beste Charly.”

De secretaris begon te lachen.

„Vergeef mij, beste Edward, ik geloof, dat je de laatste zoudt zijn, die aan bovennatuurlijke dingen, geesten en spoken gelooft.”

„Daar geloof ik ook niet aan, Charly, doch ik ben de meening toegedaan, dat vele dingen, die wij niet

begrijpen, niets anders zijn dan ons geheel onbekende, maar toch bestaande krachten.

Wij leven in een geheimzinnige wereld, beste jongen. Wij meenen alles te begrijpen, en weten in weerwil van alle geleerden toch niets. Overigens herinner ik mij” — en op het baardelooze gelaat van den Grooten Onbekende verscheen een lachje — „dat ik een gesprek had met professor Marr. Ik vroeg hem namelijk of hij mij mededeelen kon, hoe de lievelingsdichter van Ramses II van Egypte geheeten heeft.

De professor keek mij verbaasd aan en antwoordde:

„U kunt wel denken, dat van dergelijke personen — Ramses II is ongeveer zesduizend jaar dood — geen daden voor ons beschreven zijn. Ik kan u dus geen antwoord geven.”

„Wel, waarde professor,” antwoordde ik, „dan zult u mij wel toegeven, dat, wanneer bij ons in Engeland Koning Edward MCLID eens zal heerschen, de menschen, die dan leven, ook niet zullen weten, dat er in den tegenwoordigen tijd een professor Marr bestond.”

Met deze woorden gaf ik den dwazen man, die mij reeds lang met zijn verwaandheid verveelde, een behoorlijk bescheid.”

„Uitmundend,” zeide Charly Brand lachend. „Ik kan dien kerel ook niet uitstaan.”

Raffles haalde zijn prachtig, met brillanten bezet horloge te voorschijn, en zeide:

„Het is tijd, dat wij ons gereed maken. Binnen een uur kunnen wij vertrekken om naar de club te gaan.

De voordracht begint om acht uur. Het is nu zes uur.”

Charly Brand stond op en zeide:

„Je hebt er zooveel over gesproken, Edward, dat je belang stelt in een bericht betreffende de Alabamclub. Ik ben nieuwsgierig om met den inhoud bekend te worden.”

„Goed, Charly. De jonge baron Handtke, een Duitscher, dien ik in de Alabamclub heb leeren kennen, doordat hij er als gast geïntroduceerd was, heeft zich gisteren doodgeschoten. Het courantenbericht voegt er bij, dat hij zich waarschijnlijk in handen van woekeraars bevonden heeft.

En toen dacht ik bij mijzelf, dat hij den woekeraar, in wiens handen hij, de lichtzinnige, gevallen was, waarschijnlijk ook in de Alabamclub heeft leeren kennen.

In de Windsorclub heeft men mij namelijk verteld, dat een zekere, eerst voor kort geadeld voormalig bankier, genaamd Geisburn — thans baron Geisburn, pre-

sident en oprichter van de Alabamaclub, op groote schaal woekert.

Ik heb reeds naar de zaak gevorscht, omdat dergelijke lieden, zooals je weet, mij erg interesseeren, en ben tot de slotsom gekomen, dat deze ex-bankier de club alleen heeft opgericht om kennis te maken met zijn slachtoffers, meestal lichtzinnige jongelieden, die hij tot de club uitnodigt."

„Wel, beste Edward, men zou dien kerel misschien gemakkelijk kunnen ontmaskeren."

Raffles schudde het hoofd.

„Nee, Charly, men kan den man niet ontmaskeren. In weerwil van mijn ijverigste navorschingen, heb ik nog niemand in Londen gevonden, die beweren durft, dat Geisburn hem ooit een shilling geleend heeft."

„Maar, Edward, hoe kun je dan beweren, dat hij een woekeraar is?"

Raffles zette zijn lorgnet terecht, begon spottend te lachen en antwoordde:

„Hij zou geen geslepen woekeraar zijn, als hij zich dadelijk in de kaart liet kijken."

Hij stond op om het vertrek te verlaten en zich te gaan kleeden.

Toen hij bij de deur gekomen was, keerde hij zich nog eens om en zeide tot Charly Brand:

„Ik zal jou aan president Geisburn voorstellen als mijn jongeren broeder Charly Aberdeen."

Daarmede wist Charly Brand reeds, dat Raffles een plan op touw wilde zetten, waartoe deze naamsverandering de eerste schrede was.

Ook hij ging naar zijn kleedkamer en een uur later stapten beiden in een auto en reden naar de Alabamaclub.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een edel klaverblad.

De vertrekkende, waarin de Alabamaclub verblijft hield, waren met alle mogelijke weelde ingericht.

President Geisburn had van zijn voormalige villa in Regentpark, door die geheel te laten verbouwen, een klein wonderwerk gemaakt.

Men kon er de voornaamste leden der Engelsche aristocratie als gasten of clubleden ontmoeten.

Toen Raffles en Charly Brand het clublokaal binnentraden, was er reeds een groot aantal clubleden en gasten aanwezig.

President Geisburn, een corpulent en zeer vergenoegd uitzienend persoon, liep van den een naar den ander, drukte hen de hand en sprak lieve woordjes.

Hij maakte den indruk van een goed doorvoeden oberkellner.

Charly Brand, die hem opmerkzaam gadesloeg, dacht bij zichzelf, dat men het zich eigenlijk niet kon

voorstellen, dat deze beminnswaardige persoon een woekeraar was, die er onverschillig onder bleef, als zijn slachtoffers zich van kant maakten.

Hij overstelpte Lord Aberdeen met vleierijen, toen deze zijn jongeren broeder aan hem voorstelde.

„Wat een eer — wat een eer, beste Lord," riep hij, „dat u uw jongeren bloedverwant bij ons introduceert. De jongelui van onze club zullen zich er over verheugen, kennis met uw broeder te maken en zich met hem te onderhouden. Is mijnheer uw broeder van plan voor altijd in Londen te blijven?"

„Yes, sir," antwoordde Raffles, die het niet van zich verkrijgen kon, den nieuwgeadelden baron als zijn gelijke te beschouwen en hem al zoodanig aan te spreken.

President Geisburn sloeg er met opzet geen acht op, dat zijn titel bij de toespraak ontbrak, hij lachte onder-

danig, raakte vertrouwelijk den arm van Lord Lister aan en zeide:

„Houdt u van zang, Lord Aberder? Houdt u van jachtvermaak of wellicht — hij dreigde vaderlijk vermanend met den wijsvinger, waaraan een diamant fonkelde — wellicht van het zenuw-opwekkend spel?”

„Helaas — helaas,” riep Lord Lister, „mijn broeder komt pas van Monte Carlo, en,” — hij fronste de wenkbrauwen — „het heeft mij moeite gekost, hem daar vandaan te krijgen, nadat hij een aanzienlijk bedrag verloren had.”

„Kijk,” zei de president lachend, „hij heeft dus in Monte-Carlo gespeeld! Nu, u zult hem het verlorene wel teruggeven. Was het een groot bedrag, mijnheer?”

„Het is mij minder om het bedrag te doen,” zei Raffles, „dan om het feit, dat mijn broeder gespeeld heeft. Ik zal hem dus nu in het oog moeten houden, opdat hij zich niet ruïneert.”

„Wij zullen er op letten, en ik in het bijzonder, waarde Lord Aberdeen, dat mijnheer uw broeder in onze club niet bij de speeltafel komt.”

„Ik heb mijn broeder mijn woord van eer gegeven,” zei Charly Brand, die door Raffles op de hoogte was gebracht, „dat ik niet aan het spel zal deelnemen.”

„Ja,” antwoordde Raffles zuchtend, „je hebt mij wel je woord van eer gegeven, maar ik vrees toch.”

„Wel, waarde Lord,” antwoordde president Geisburn, „wij zijn immers allen jong geweest, en wie zoo'n schatrijken broeder heeft, die blijft voor het ergste bewaard.”

„Die redeneering kan ik niet goedkeuren, sir,” antwoordde Raffles.

„Laat ons dit gesprek staken, mijneheeren, en naar de andere zaal gaan, om daar te hooren, wat ons medelid Mc Well, die verscheidene jaren in Afrika geweest is, ons vertellen zal.”

Terwijl Raffles, Charly Brand en verscheidene clubleden naar de waarlijk interessante voordracht van den jongen Afrika-reiziger luisterden, zat president Geisburn op zijn kantoor, dat hij op de bovenste étage van het clubgebouw had en tegenover hem zaten twee zijner getrouwe vrienden en helpers, de vijftigjarige Fransche graaf Herbert de Bissonville, en de van denzelfden leeftijd zijnde koopman Sir Rottkins.

De deur van het kantoor was met dik laken overtrokken, zoodat het iederen luistervink onmogelijk was, ook zelfs een enkel woord te hooren, van hetgeen er gesproken werd.

Voor dat zij hun gesprek begonnen, dronken zij

eenige glazen cognac en staken fijne Hollandsche sigaren op.

Daarna haalde Sir Rottkins lachend een tamelijk vuile portefeuille uit zijn jas, opende die en nam er verscheidene opgevouwen wissels uit.

Hij wierp ze op de tafel, zoodat ze uit elkaar vlogen en riep:

„Daar liggen achttienduizend pond sterling verlies. Als wij meer zulke klanten krijgen, dan kunnen wij ons voor het hoofd schieten.”

De Fransche graaf wreef zich in de handen en riep met een onaangename stem:

„Mon Dieu — mon Dieu —, dat zijn handelsverliezen, waarde vrienden, die wij iederen dag verwachten kunnen.”

President Geisburn, bij wien alle lachlust verdwenen was en die meer het voorkomen had van een getergden slager, sloeg met de vuist op tafel en schreeuwde:

„Jullie hadt toch wel beter kunnen informeeren en den kerel zulk een groot bedrag niet moeten leenen. Hoeveel heeft hij voor de achttienduizend pond sterling ontvangen?”

Sir Rottkins haalde een notitieboekje te voorschijn en bladerde daarin.

„Negen duizend pond sterling.”

„En waarin bestonden die negenduizend pond?” vroeg Geisburn.

„Drie duizend pond aan contanten, duizend pond aan sigaren, die ons tweehonderd pond gekost hebben, duizend pond aan likeuren, die ons driehonderd pond, duizend pond voor een auto, die vijfhonderd pond gekost heeft, en die hij voor tweehonderd pond weer van de hand heeft gedaan. Eindelijk duizend pond voor een wissel, die helaas betaald geworden is.”

„Goddam!” schreeuwde Geisburn en sloeg weer met de vuist op tafel, „dat was een vervloekte geschiedenis. Ik had nooit gedacht, dat de chèque van duizend pond op baron Windston zou betaald worden. Dat was een misrekening voor ons.”

„Wel, en de rest?”

„Zijn speelchèques, die gedeeltelijk ook betaald zijn.”

„Hebben wij dan ongeveer vijfduizend pond betaald?”

„Ja, vijfduizend pond,” zeide Sir Rottkins. „Het is een bittere pil.”

„Een vervloekte pil,” riep Geisburn. „Wij zullen den Duitschen Baron Handtke niet spoedig vergeten. Wij zullen nu onmiddellijk trachten, om met behulp

van het Engelsche gezantschap te Berlijn, de erfgenamen van den Baron te vinden, misschien krijgen wij uit de nalatenschap van den Baron onze achttienduizend pond. Misschien bezit hij in Duitschland vaste goederen, waarop wij beslag kunnen leggen. Ik heb geen lust om aan dien dommen Duitscher geld te verliezen."

„Wij zullen al het mogelijke probeeren," zeide Sir Rottkins en vulde de cognacglazen opnieuw.

„Op uw welzijn, Baron Geisburn."

Alle drie hieven hunne glazen op en dronken ze in één teug leeg.

Daarop wierpen zij hunne half afgerookte sigaren weg en staken nieuwe op.

Het woedende gezicht van den president helderde nu weer op. Er kwam een lachje op zijn dikke lippen; langzaam blies hij de rookwolken van zich af en zeide:

„Ik geloof, dat wij hedenavond een nieuweling gevonden hebben, dien wij gouden veeren kunnen uitplukken."

„Dat zou te wenschen zijn", antwoordde Rottkins.

„De zaken gingen in den laatsten tijd slecht. Hoe heet die nieuweling?"

„Ik ben op het idee gekomen om aan lord Aberdeen voor hedenavond een uitnoodiging te zenden. De man heeft een uitstekenden naam en verkeert in de voornaamste kringen. Ik had het vergeten hem reeds vroeger uit te noodigen."

Hij zweeg en rookte, terwijl sir Rottkins zeide:

„Lord Edward Aberdeen is vice-president van de Windsor-club. Ik vind het vreemd van u, baron Geisburn, dat u lord Edward Aberdeen voor een nieuweling beschouwt. Hij bezit een zeer groot vermogen, waarschijnlijk meer dan wij allen te zamen. Maar een nieuweling" — hij schudde het hoofd. „De vice-president van de Windsor-club is, naar ik hoorde, een geslepen koopman en aan alle markten thuis."

Baron Geisburn lachte.

„Ik heb u laten uitspreken, sir Rottkins; het schijnt, dat ge mij voor onnoozeler aanziet, dan ik ben".

Sir Rottkins maakte een buiging en antwoordde:

„Dan vraag ik excuus. Maar ik ben nieuwsgierig om te hooren, welchen nieuweling u bedoelt."

„U hebt mij niet laten uitspreken, sir Rottkins.

Lord Edward Aberdeen heeft namelijk hedenavond voor den eersten keer zijn jongeren broeder, lord Charly Aberdeen mede naar de club gebracht, en deze is, naar ik van lord Edward hoorde, een echte speler.

Hij heeft hem eerst voor korten tijd uit Monte Carlo naar hier laten komen.

De jonge lord moet daar veel geld verspeeld hebben. U hadt eens moeten zien, mijne heeren, met welk een onverschilligheid lord Aberdeen daarover sprak".

Sir Rottkins keek naar den rook van zijn Hollandschen sigaar en zeide:

„Dan is lord Edward Aberdeen zeker nog veel rijker dan ik dacht".

„Dat is hij ook. En nu," hij wendde zich tot den Franschen graaf, „waarde vriend, zal het hedenavond aan u liggen, dat de jonge Lord in onze club het genot van Monte Carlo niet al te zeer mist. U moet met hem een gesprek over Monte Carlo beginnen, om hem daarna — zooals wij het noemen — verder onder behandeling te nemen."

De geelachtig uitzierende Franschman begon spottend te lachen. Als naar gewoonte wreef hij zich in de handen en zeide:

„Aan mij zal het niet liggen, mijne heeren. Ik hoop, dat u tevreden zult zijn".

Sir Rottkins haalde zijn notitieboek en een potlood voor den dag.

Hij stootte Geisburn aan en vroeg:

„Voor hoeveel moet hij adergelaten worden?"

Geisburn haalde de schouders op en zeide:

„Lord Charly Aberdeen is goed voor elk bedrag. Je kunt hem gerust een crediet geven van honderduizend pond sterling."

„Dus een goede affaire!" Sir Rottkins greep weer naar de cognac-flesch, de glazen werden gevuld en op een goeden uitslag geledigd.

Daarna stonden zij op en drukten elkaar de handen. Geisburn draaide het electrische licht uit, nadat hij de wissels van den overleden baron Handtke in den zak had gestoken en ging daarna met den Franschen graaf naar de club.

Maar sir Rottkins verliet door een geheime achterdeur, zonder door iemand gezien te worden, de villa.

DERDE HOOFDSTUK.

Biljardspel met een kurk.

Na de voordracht van den Afrika-reiziger werd, volgens Engelsche gewoonte, in de eetzaal van de club, aan kleine tafels, waaraan vier personen zaten, gegeten.

President Geisburn had het natuurlijk zoo ingericht, dat Charly Brand, de gewaande jongere broeder van lord Edward Aberdeen, met den Parijschen speler graaf Bissonville en twee andere lichtzinnige jongelieden — uit voorname Engelsche families — aan dezelfde tafel zaten, terwijl hij aan de tafel, waar hij zat, lord Aberdeen tot gast had.

Na den maaltijd gingen de heeren met elkander praten in het rookvertrek, de bibliotheek of de speelzalen.

Raffles zag, dat Charly Brand met de beide lichtzinnige aristocraten en den Franschen graaf naar een der speelzalen ging.

„Verontschuldigt mij een oogenblik”, zeide hij tot den president Geisburn, „ik zie, dat mijn broeder naar een der speelzalen gaan wil. Ik wil trachten, hem daar van terug te houden.”

„Maar waarde lord,” antwoordde president Geisburn, „als president van de club sta ik u er borg voor, dat uw broeder geen deel aan het spel zal nemen. Ik zal er zelf heengaan, en zonder de opmerkzaamheid van mijne clubvrienden op te wekken, er voor zorgen, dat uw broer niet speelt.”

Hij verliet Raffles en ging naar Charly Brand en diens nieuwe vrienden.

„Waarde sir Charly Aberdeen,” zeide hij tot Charly Brand, „mijnheer uw broeder is zeer bezorgd, dat u gaat spelen, ik verzoek u om den wensch van uwen broeder te eerbiedigen.”

„Dat spreekt van zelf”, antwoordde Charly Brand, „zeg aan mijn broeder, dat ik niet aan denk, om deel te nemen aan het spel, maar alleen toeschouwer

wil zijn. Buitendien,” voegde hij er lachend bij, „veroorloven mijne geldmiddelen mij op dit oogenblik niet, om mij aan het spel te wagen.”

President Geisburn ging naar Raffles, deelde hem zijn onderhoud mede en begaf zich toen met de heeren naar den wintertuin.

Voor iemand, die buiten de zaak stond, zou het een genoeg geweest zijn om te zien, hoe de beide partijen, Raffles en Charly Brand aan de eene, en president Geisburn met zijne vertrouwelingen aan de andere zijde, hunne rollen speelden.

De Fransche graaf was met Charly Brand en de beide jonge Engelschen naar een biljard gegaan en daar begonnen zij carambole te spelen.

Dat was een spel, waarbij niemand meer verliezen kon dan het biljardgeld.

Zij hadden reeds een uur gespeeld, toen Raffles bij hen kwam en tot zijn broeder zei:

„Beste Charly, ik ben van plan naar huis te gaan; ga je mee?”

„Als je het mij toestaat, dan blijf ik nog, omdat ik, al speel ik ook slecht, veel van het biljardspel houd.”

„Als je er plezier in hebt,” antwoordde Raffles, „blijf dan nog in het gezelschap dezer heeren.”

Raffles nam afscheid en verliet de Club.

Hij was nauwelijks weg of de Fransche graaf riep: „Gentlemen, laat ons nu een ander spel spelen, want dit wordt vervelend. Ik geloof, dat wij een zeer interessant, onschuldig geluksspel kunnen spelen, namelijk een zoogenaamd biljardspel met een kurk, met een shilling als inzet.”

Charly Brand begreep niet, welk spel dit was.

Hij zag, dat de Franschman zich door een der bedienden een kurk liet geven, die hij in het midden van het biljard plaatste.

Daarna maakte hij met krijt een kring om de kurk en legde er een shillingstuk op.

Denzelfden inzet moest ieder medespeler betalen.

Nu legde hij twee ballen op het biljard. Met t'n roode moest gespeeld worden.

Met dezen rooden bal moest de andere geraakt worden, de biljardbanden eveneens en daarna de kurk.

Als dit gelukte, dan kreeg de speler al het geld, dat van de omgevallen kurk buiten den kring gevallen was en dan moesten de medespelers opnieuw inzetten.

De winner mocht dan weer het eerst spelen.

Maar als het ongeluk wilde, dat hij den anderen bal zoodanig raakte, dat deze de kurk omwierp, dan moest hij alles wat daar opstond, dubbel betalen.

Inplaats van vier shilling, stonden er dan acht op de kurk. Hij moest hetzelfde betalen als hij direct met den speelbal de kurk omstiet.

De Franschman speelde dit spel altijd, als hij een nieuweling in de val wilde lokken.

Het duurde ook niet lang of de een of ander had de kurk tot zijn voor- of nadeel omgestooten. Het gelukte Charly Brand eenige keeren om tien of twaalf shilling te winnen, maar ook weer te verliezen.

Ongemerkt kwam nu de hartstocht van het spel boven en een der jonge Engelschen wierp een pond sterling op het biljard en riep:

„Gentlemen, ik stel voor om dit spel te eindigen en overeenkomstig onzen stand, hoogere sommen in te zetten.”

Het spel nam nu natuurlijk een geheel andere wending. Het ging nu telkens om honderden, die een enkele stoot kon kosten.

Toen Charly Brand des nachts van zijne medespelers afscheid nam, was hij zoo gelukkig geweest ongeveer 30 pond sterling te winnen.

Met de belofte, den volgenden avond weer in de Club te komen, ging hij naar huis, waar Raffles hem wachtte.

Vol belangstelling luisterde Raffles naar het verhaal van Charly, wreef zich vergenoegd in de handen en zeide:

„De slimme vossen denken jou gevangen te hebben, maar zij zullen er zich over verwonderen, hoezeer zij zich vergist hebben.”

VIERDE HOOFDSTUK.

Een nacht aan de roulette.

Reeds den volgenden avond ging het in de Club geheel anders toe en inplaats van aan het biljard, gingen men aan de roulette.

Het grootste gedeelte der aanwezigen nam deel aan het spel.

Gedurende eenigen tijd was president Geisburn de bankier, maar gaf later de bank over aan den Franschen graaf.

Zoodra deze aan de roulette zat, verhoogden de spelers hunnen inzet, alsof ze dachten, dat ze bij hem meer kans hadden om te winnen.

Een enkelen speler gelukte het ook, een tamelijk bedrag te winnen en het geluk was dan eens in het voordeel van den bankhouder en dan weer in dat van de spelers.

De kleinste inzet bedroeg vijf pond sterling, maar de meesten speelden veel hooger.

Charly Brand zag meer banknoten van vijfhonderd dan van tien pond.

Sommigen hadden reeds duizenden gewonnen en anderen reeds meer verloren.

De gemoederen werden hoe langer hoe meer verhit,

de inzetten werden steeds hooger en alleen Charly Brand bleef kalm en liet zich door niets medeslepen.

Het spel was reeds twee uren in vollen gang, toen president Geisburn naar Charly Brand ging en tot hem zeide:

„Waarde Lord Aberdeen, ik zie, dat u zeer weinig deel neemt aan het spel. Als u er geen belang in stelt, ga dan met mij naar de conversatiezaal. Wij kunnen daar dan praten.”

„Integendeel, mijnheer de president,” antwoordde Charly Brand, „het spel interesseert mij ten hoogste, maar —”

„Nu, waarde vriend, wat voor een maar. Waarom speelt u dan niet mee?”

Charly Brand begon te lachen:

„Ik wil het bekennen, mijnheer de president, en u weet het ook reeds van mijn broeder, dat ik te Monte Carlo groote sommen verloren heb en nu begrijpt u wel dat ik thans over zeer weinig geld kan beschikken en aan een spel met kleine inzetten ben ik niet gewend.”

„Daarin hebt u gelijk. Hoe hooger de inzet, hoe meer men kan winnen. Maar luister nu eens naar hetgeen ik u zeggen wil, of liever, volg mij eenige minuten naar een ander vertrek.”

Zij bevonden zich weldra in een afzonderlijk vertrek en namen plaats.

Beiden rookten.

„Ziet u, waarde Lord,” zoo begon Geisburn, „het is iets anders, als een onbekende, van wien men niet weet wie hij is, deelneemt aan ons spel. Ik heb het voorrecht, mijnheer uw broeder te kennen en te weten, dat u tot een der invloedrijkste en vermogendste families behoort.

Voor zulke aristocraten levert het geen bezwaar op, als zij een tijdlang weinig geld voorradig hebben.”

„Daarin hebt u gelijk, mijnheer de president. Maar ik vind dien toestand onaangenaam; doch wat zal ik doen. Mijn broeder zal mij in den eersten tijd geen grooter crediet toestaan, en eerlijk gesproken — ik verlang dat ook niet van hem.”

„Maar, waarde Lord, u spreekt een beetje — zonder ondervinding. Ik voor mij zou het bijvoorbeeld voor een bewijs van vriendschap beschouwen, als ik u voor eenigen tijd een aanzienlijk bedrag mocht voorschieten.”

„Dat zou zeer vriendschappelijk zijn,” antwoordde Charly Brand, „maar ik zou niet weten, op welke manier ik u dat bedrag spoedig zou terug kunnen betalen.”

President Geisburn maakte een afwerende beweging met de hand.

„Laat ons daar niet over spreken! Het zou immers mogelijk kunnen zijn, dat u het bedrag hedennacht aan de roulettetafel kon winnen.”

Hij haalde zijn chèqueboek te voorschijn en schreef zoo haastig een chèque klaar, alsof hij vreesde, dat de jonge Lord Aberdeen zich in het laatste oogenblik nog zou bedenken.

Hij gaf Charly Brand de chèque en zeide:

„Ik heb de vrijheid genomen, u vijfduizend pond sterling te leenen, doe daar mede, wat u goeddunkt.”

Hij belde; een bediende verscheen. De president gaf order, om den kassier van de Club te roepen.

Charly hield het papier besluiteloos in de hand.

„Het is een aanzienlijk bedrag, mijnheer de president!”

President Geisburn antwoordde:

„Laat ons over zulk een kleinigheid niet spreken.”

De kassier van de Club kwam binnen.

Geisburn wendde zich tot hem en zeide:

„Zijne Lordschap wenscht een chèque van vijfduizend pond uitbetaald te krijgen.”

De kassier maakte een buiging en nam de chèque van Charly Brand aan.

Zoodra hij verdwenen was, stond de president op:

„U zult mij nu wel verontschuldigen, waarde Lord. Mijne afwezigheid zou de aandacht kunnen trekken en ik wil niet, dat iemand iets bemerkt van onze privé-zaken. Blijf hier wachten totdat de kassier terugkomt. Nog eens, ik wensch u veel geluk. De ware speler speelt alleen met geleend geld.”

Hij reikte Charly Brand de hand en ging naar de speelzaal terug.

De Fransche graaf, die wel opgemerkt had, dat president Geisburn met Charly Brand was weggeweest, keek dezen scherp aan, toen hij weer aan de speeltafel kwam.

De Franschman wist wel, wat er gebeurd was.

Tien minuten later kwam Charly Brand weer aan de speeltafel.

Niemand dan de bankier lette daarop.

Hij begon dadelijk met een inzet van 500 pond zijn geluk te beproeven.

De bal rolde en binnen korten tijd was het spel, waarbij het om hooge sommen ging, geëindigd. Onverschillig, alsof het waardeloos papier en in plaats van goud blik was, harkte de Franschman de gewonnen sommen naar zich toe en opnieuw zetten de aanwezigen

grootte bedragen op, om misschien bij het eerstvolgende spel alles terug te winnen, wat zij verloren hadden.

Ook Charly Brand had verloren. Hij verdubbelde nu zijn inzet, en zette nu duizend inplaats van vijfhonderd pond.

Weer rolde de bal; met onrustige oogen keken de spelers naar den loop daarvan; langzamer en langzamer rolde zij verder, nog een eindje verder en de roulette stond stil.

Charly Brand had gewonnen.

Zijn inzet werd hem zevenvoudig terugbetaald.

Maar terwijl hij nog met de grootste koelbloedigheid de hem toegeworpen banknoten telde, zetten de anderen reeds nieuwe sommen op.

In het laatste oogenblik wierp Charly Brand op no. zeven een banknoot van duizend pond sterling.

De bal rolde opnieuw. En nu ontstond er voor den eersten keer van den avond een groote verbazing onder het gezelschap, want Charly Brand had weer gewonnen.

President Geisburn en de Franschman wisselden blikken van verstandhouding. Op zoiets waren zij niet voorbereid; daarop hadden zij niet gerekend.

President Geisburn ging naar Charly Brand en zeide:

„In uwe plaats zou ik nu een grooten slag wagen en trachten, de bank te laten springen.”

„Dat zal ik niet doen, mijnheer de president, want ik heb in Monte Carlo geleerd, dat men met koelbloedigheid verder komt, dan op de manier, zooals u mij voorstelt.”

Hij zette wederom slechts duizend pond op; allen keken met spanning naar den bal en nu had zich het geluk van Charly Brand afgewend. Hij verloor.

Door de snelheid van het spel, en omdat Charly Brand telkens duizend pond sterling opzette, die hij nu telkens verloor, was hij in een half uur tot op duizend pond sterling na zijn geld kwijt.

Nog eenmaal waagde hij deze duizend pond sterling en — had weer verloren.

Hij stond op, om de speelzaal te verlaten.

De president, die achter hem stond, zette hem weer op zijn stoel neer en zeide:

„Waarom wilt u met het spel uitscheiden?”

„Om verklaarbare reden, mijnheer de president, ik heb niets meer om op te zetten.”

„Neem een potlood, dit stukje papier, schrijf eenvoudig de som die u op wilt zetten, op een stuk papier en speel dan verder.”

Verscheidene malen was het geluk Charly Brand nogmaals gunstig. Ja, hij had eenmaal twaalf duizend pond sterling voor zich, en toch, toen hij bij het aanbreeken van den morgen opstond, om naar huis te gaan, zeide bij zijn vertrek de kassier der Club tot hem:

„Vergeef mij uw Lordschap, dat ik u nog een oogenblik moet storen. Ik ontving op uw naam uit de speelchèques der speelzaal de som van acht-en-twintig duizend pond sterling.”

Met een lachend gezicht zeide Charly Brand:

„Wanneer wenscht u dat geld?”

De kassier maakte een buiging.

„Dit hangt geheel van uwe Lordschap af, ik ben gewoon, dat de heeren der Club binnen drie dagen hun konto vereffenen.”

„Allright,” antwoordde Charly Brand, „ik hoop reeds morgen de zaak te regelen.”

Hij wilde reeds de Club verlaten, toen een bediende hem achterna liep en zeide:

„Nog een oogenblik, uw Lordschap, ik heb nog een boodschap voor u van baron Geisburn. Hij laat u verzoeken, of hij u nog een oogenblik mag lastig vallen.”

Charly Brand keerde zich om en volgde de bediende, die hem naar het privé-bureau van Geisburn bracht.

„Verontschuldig mij, mijn beste Lord,” riep Geisburn, toen Charly Brand binnentrad, „dat ik nog eenige minuten aanspraak op uw tijd maak.”

„Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer de president.”

Charly Brand maakte zijn pels open, zette zijn cylinder op het schrijfbureau en ging zitten.

„U hebt hedennacht zeer ongelukkig gespeeld.”

Hij overhandigde Charly Brand zijn sigaretten-étui, en nadat ook hij een sigaret had opgestoken, zeide hij:

„Het bericht van den kassier, mijn beste Lord, toont mij aan, dat u aan de kas acht-en-twintig duizend pond sterling debet bent.”

„Jawel, mijnheer de president. U maakt u waarlijk reeds ongerust, hoe dit bedrag gedekt zal worden.”

„Zeker, mijn beste Lord. Dat is volkomen juist.”

„Ik dacht er juist over na, toen ik naar beneden ging.”

„En wat is uw plan?”

„Dat is zeer eenvoudig,” lachte Charly Brand. „Ik zal aan een van mijn nieuwe Clubvrienden morgen het adres van den een of anderen geldschieder vragen.”

„Een dergelijken raad wilde ik u juist aan de hand doen. De heeren in de club doen reeds sedert verschei-

dene jaren zaken met een bankier, Rottkins genaamd. U moet er echter op voorbereid zijn, dat u tamelijk hooge rente zult moeten betalen. Ik wilde u nu voor dezen heer een aanbeveling medegeven, opdat u van hem de gevraagde som kunt bekomen. Ik zelf ben helaas niet in de gelegenheid, u zulk een aanzienlijk bedrag te kunnen leenen. Ik ben zelf op het oogenblik slecht bij kas."

„Ik verzoek u, mijnheer de president, om de zaak niet zoo tragisch op te nemen. In het uiterste geval is mijn broeder er nog, doch ik wil het voorkomen, om hem oogenblikkelijk lastig te vallen, daar ik hem mijn woord van eer heb gegeven, niet te spelen."

„Juist daarom vind ik het heel pijnlijk, dat ik de schuld draag, dat gij gespeeld hebt. Maar met den besten wil van de wereld kon ik niet vermoeden, dat ge zulke hooge sommen zoudt verliezen. Maar het is al laat. Hier hebt ge mijn visitekaartje, dat ik reeds schreef, vóórdat ge naar 'ier kwam. Groet alstublieft uw broeder van mij. Wellicht is de godin van het spel u morgenavond gunstiger gezind. Goeden nacht, waarde Lord Charly Aberdeen!"

Charly Brand nam het visitekaartje, stak het in zijn portefeuille, gaf den heer, die tegenover hem zat een hand en verliet de club.

Te huis gekomen wachtte hem Raffles, die behagelijk bij den haard zat thee te drinken, te rooken en te lezen.

„Goeden avond, Charly!" riep hij hem tegemoet, „ik hoop, dat je vanavond eens goed hebt verloren."

Charly Brand lachte hartelijk.

„Het is grappig! Anders ergeren de menschen zich altijd, als ze aan de speeltafel verliezen, terwijl wij daarentegen ons verheugen, dat het mij gelukt is, een hooge som er bij in te boeten."

„Ga zitten, jongen! Drink een kop thee, rook een van mijn voortreffelijke Egyptische sigaretten en kom wat tot je zelve na je geweldig verlies."

Nadat Charly Brand was gaan zitten, een kop thee had gedronken en een sigaret had gerookt, zei Raffles:

„En vertel nu eens, hoeveel geld je vanavond hebt verloren."

„Allereerst vijfduizend pond sterling, die president Geisburn mij leende."

„Prachtig!" riep Raffles uit. „Die vijfduizend pond zal de oude schelm nooit meer te zien krijgen. Is dat alles?"

„Nee, beste Edward! Toen ik dat geld had verspeeld, heb ik op spelchèques wederom een som ver-

loren en ben nu de club, naar mij de kassier vertelde, acht-en-twintig duizend pond sterling schuldig."

Raffles stond op en maakte een diepe buiging.

„M'n compliment, Charly, je gedraagt je voortreffelijk."

Nu boog Charly.

„Dank je voor je vleierende woorden, Edward. Je ziet, wat voor een geboren ongeluksvogel ik ben. Ik ben steeds vol angst, dat ik op zekeren dag politie-inspecteur Baxter in handen zal vallen."

„Maak je daaromtrent niet bezorgd. In dat zaakje heb ik ook nog een woordje mee te praten. Wat gebeurde er verder in de club?"

Charly Brand haalde het visitekaartje te voorschijn, dat president Geisburn hem had gegeven.

„Toen ik de club wilde verlaten, liet president Geisburn mij roepen. Hij zei mij allerlei dingen over mijn pech en ried mij aan, bij een geldschieder het verloren geld op te nemen. Hier is het adres."

Raffles nam het kaartje en las:

Bankier Rottkins, Malboug Street 16.

Beste Vriend, wees zoo goed, bringer dezès, Lord Charly Aberdeen, uit een oogenblikkelijke verlegenheid te helpen.

Met besten groet,

Baron GEISBURN.

Een ironisch glimlachje trok over het gelaat van Raffles.

„Wel, beste Charly, nu hebben we dus den vos, met wien Geisburn samen zijn woekerwinstjes opstrijkt. Je gaat dus morgen dit heerschap opzoeken en je door hem het geld, de acht-en-twintigduizend pond, laten geven. Dan betaal je in de club je verplichtingen en speelt verder."

„Ik zie nog niet in, Edward, welk voordeel wij bij deze zaak zullen hebben."

„Een zeer groot voordeel, Charly."

„Ik ben er nieuwsgierig naar."

Raffles blies lange rookwolken.

„In de eerste plaats, Charly, zullen we die spitsboeven eens leelijk te pakken nemen, daar ze denken, dat ze van jou die geldsom terug krijgen. In de tweede plaats echter heb ik nog een ander zaakje met ze voor en zal hen zóó erg het vel over de ooren halen, dat ze hun zaakjes voorgoed zullen laten schieten en niet meer jongenlieden een strop om den hals zullen werpen, die deze onervaren menschen doet stikken."

„Dat zal me veel plezier doen, Edward, voornam-

lijk, daar ik heden heb ontdekt, dat die Geisburn met een heel complot van vertrouwelingen in de club werkt, die feitelijk niets anders is dan een uitstekend gemaskeerd roovershol."

Raffles stond op.

„Het is vijf uur," zei hij, „we zullen gaan slapen en morgen de rest samen bespreken."

VIJFDE HOOFDSTUK.

De bankier.

Het was een vuil, donker lokaal, op een sombere binnenplaats gelegen, waarin bankier Rottkins als een spin in haar web, zijn woning had opgeslagen.

Hij hield er geen bediende op na, daar hij vreesde, dat deze zijn zaken zou kunnen verraden. Hij maakte zelfs alleen zijn bureau schoon.

Het liep tegen vijf uur in den middag, toen Charly Brand het slechts spaarzaam verlichte werklokaal binnentrad.

Bankier Rottkins was reeds door Geisburn ingelicht en wist, dat Charly Brand zou komen.

„Ik zou bankier Rottkins willen spreken," zei Charly Brand tot den hem vreemden bankier.

„Dat ben ik zelf, mijnheer. Wat verschaft mij de eer?"

Verbaasd en onderzoekend tegelijk, monsterde Charly Brand den man en het totaal verwaarloosde vertrek.

„Mijn naam is lord Charly Aberdeen. Ik kom met een aanbeveling van president Geisburn en moet u dit kaartje overhandigen."

Hij gaf den bankier het visitekaartje, waarmee deze naar de op de schrijftafel staande petroleumlamp ging en het zorgvuldig las bij het schijnsel.

„Mag ik u verzoeken plaats te nemen?" zei hij thans tot Charly Brand en bood hem den naast de schrijftafel staanden stoel aan.

Nadat hij zelf ook was gaan zitten, sprak hij:

„Ik houd niet van veel woorden in zaken, lord Aber-

deen. Hoe hoog is de som, die ge noodig hebt?"

„Acht en twintig duizend pond sterling."

„Een hooge som, lord Aberdeen. Maar vóór een aristocraat van zoo voorname familie als gij zijt, speelt dat natuurlijk geen rol. Voor hoe lang wenscht ge het geld?"

„Ik zou vóór alles uwe voorwaarden wel willen weten."

„Ik ben uiterst coulant. Zijn vier weken lang genoeg?"

„Zeker," verklaarde Charly Brand. „Ik denk wel, u het geld binnen vier weken terug te kunnen betalen."

„Je zoudt wel de eerste zijn, die dat deedt," dacht de geldschieder. Luid sprak hij:

„Wees dan zoo goed, dezen wissel te onderteekenen."

Hij reikte Charly Brand een oningevuld wisselformulier.

Een oogenblik aarzelde Charly, daar op het formulier geen som stond aangegeven. Hij dacht bij zich zelve, dat de geldschieder daarmee een schurkenstreek op het oog had, daar hij in Charly Brand een jong en onervaren aristocraat meende voor zich te hebben.

Met vaste hand schreef Charly Brand zijn naam onder den wissel

Lord CHARLY ABERDEEN.

Met een vriendelijk lachje nam de schurk den geteekenden wissel en haalde toen uit zijn zak een oude portefeuille. Hij stak den wissel daarin, kreeg een chèqueboek, scheurde er een blad uit en vulde dat in tot een

bedrag van acht en twintig duizend pond sterling.

Nadat de geldschietter hem de chèque overhandigd had, stond Charly Brand op.

Toen de gewaande Lord Aberdeen wilde vertrekken, zeide de woekeraar:

„Als uwe lordschap meer geld gebruiken moet, dan ben ik gaarne tot uw dienst.”

„Dat hoop ik niet, mijnheer de bankier,” antwoordde Charly Brand; — „maar — als het noodig mocht zijn, dan zal ik er gebruik van maken.”

„Goed. Dat zal voor mij een eer zijn.”

In de nabijheid van het huis wachtte Raffles op Charly Brand.

Hij ging met hem naar een café en liet zich alles mededeelen.

„Dus een oningevulde wissel”, zei Raffles; „de schurk zal er natuurlijk op zijn minst een bedrag van

veertigduizend pond sterling van maken. Deze zoogenaamde blanco wissels zijn de gevaarlijkste schuldbekentenissen; maar hij zal geen plezier beleven van zijn schurkenstreek. Hij is dezen keer gelukkig in verkeerde handen geraakt. Thans zal ik den inspecteur van politie Baxter bericht zenden, opdat hij de geheimen van de Alabamaclub persoonlijk kan aanschouwen en aan de wereld kan toonen, dat het beter geweest was, dat hij metselaarsknecht, dan inspecteur van politie te Londen was geworden. Want ik durf er wel tien pond tegen een shilling op verwedden, dat hij in de club niets zal ontdekken en alles in de beste orde zal vinden.”

Charly Brand zou gaarne geantwoord hebben:

„Laat dien man buiten de club, want ik houd niet van zijne tegenwoordigheid”.

Maar Raffles was reeds aan de telefoon en liet zich met het hoofdbureau van politie verbinden.

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter in de club.

Inspecteur Baxter, die zich gedurende de laatste weken niet in het publiek vertoond had en wiens haar en baard weer aangegroeid waren, was juist van plan om zijn secretaris Marholm, de in Engeland beroemd geworden „vlooi”, de laatste instructies te geven, toen de telefoon belde.

Hij nam het toestel op en riep:

„Hier inspecteur van politie Baxter — wie daar?

Wie zijt gij... een lid van de Alabamaclub — u bedoelt — dat daar valsch gespeeld wordt? — O zoo, — dus niet valsch gespeeld, alleen maar gespeeld. — Acht u het van belang, dat ik er heen ga? — Ja, wat moet ik er dan — woekerzaken ontdekken? — Ik zal er over nadenken. Hoe heet de president? — Baron Geisburn? — Ik dank u wel.”

Bij den naam Geisburn spitste de „vlooi” zijn ooren.

Toen de inspecteur van politie de telefoon weer had opgehangen, zeide hij:

„Hoor eens, Marholm. Ik werd daar zoeven door een lid van de Alabamaclub, die ik niet ken, er op attent gemaakt, dat in die club door den president en zijn vertrouwelingen woekerhandel gedreven wordt met jonge Engelsche aristocraten. Denk je, dat het de moeite waard is om dat te onderzoeken?”

„Ik hoorde zoeven een naam uitspreken, die mij interesseert, mijnheer de inspecteur.”

„Welken naam? Je hebt toch eigenlijk niet het recht om mijn telefoongesprekken af te luisteren.”

„Dan zou ik mijn ooren moeten dichtstoppen, mijnheer de inspecteur.”

„Praat nou geen onzin en zeg mij, welken naam je gehoord hebt.”

De „vloer” had dit nu liever niet gezegd.

„Ik heb den naam Geisburn gehoord.”

„Dat klopt, zoo heet de president van de Alabama-club. Ken je dien man?”

„Zeker ken ik hem. Hij staat op mijn zwarte lijst. Hij behoort tot de Londensche schurken, tot die spitsboeven, op wie wij geen vat kunnen krijgen. Het zou een geluk zijn, als wij dien kerel eens in handen kregen. Probeer het, mijnheer de inspecteur. Misschien gelukt het u.”

„Als het waarlijk een misdadiger is, dan zal ik hem wel in handen krijgen.”

„De hoofdzaak is, mijnheer de inspecteur, dat u zich niet moet laten verleiden om mede te spelen.”

„Behoud je brutale opmerkingen maar voor je. Je slaat in den laatsten tijd weer een toon aan, die mij begint te vervelen.”

„Verontschuldig mij, mijnheer de inspecteur, sedert uw laatste avontuur met Raffles hebt u mij het recht gegeven, u met raad bij te staan.”

„Dat heb ik zeker in een zwak oogenblik gedaan en ontnem je dat recht nu. Ga nu aan je werk, want het is reeds tien minuten over den tijd, dat het bureau gesloten moest worden.”

De inspecteur van politie trok zijn pels aan, zette den hoed op en verliet het bureau.

Hij nam er niet eerst den tijd af, in een restaurant te gaan soupeeren, doch ging naar huis, trok zijn smoking aan en begaf zich naar de Alabamaclub.

Onder den naam van een zekeren koopman Hoppinks liet hij zich in het voor de gasten aanwezige vreemdelingenboek inschrijven en begaf zich naar de clubvertrekken.

Ook Charly Brand was even te voren gekomen. Hij ging eerst naar den kassier van de club en loste daar de chèque in, die Rottkins hem gegeven had.

Raffles was intusschen naar de andere lokalen gegaan en was alleen gekomen om zich er van te overtuigen, of Baxter aanwezig was.

Zoodra hij hem zag binnenkomen, verdween hij.

Hij wilde in elk geval een ontmoeting met den inspecteur van politie in de club vermijden, daar hij niet gemaskeerd was.

Toen Charly Brand boven kwam, was Raffles reeds verdwenen.

Zeer wantrouwend keek president Geisburn den gewaanden koopman Hoppinks aan, toen hij zich aan

Baxter voorstelde, en knoopte natuurlijk een gesprek met hem aan, om te vernemen waar hij zijn zaak had en of hij vermogend was.

Baxter had er tamelijk den slag van, den wantrouwendenden president van de club omtrent zijn persoon te misleiden.

Toen Charly Brand den inspecteur van politie met den president te zamen in gesprek zag, was hij een oogenblik niets op zijn gemak. Doch dit ging spoedig weer voorbij en hij ging nu naar den president, om hem te begroeten.

Hoewel Baxter verscheidene keeren met Charly Brand te doen had gehad, kende hij hem toch niet, daar hij steeds vermomd tegenover hem was opgetreden.

„Ah! mijn beste Lord Charly Aberdeen,” met deze woorden begroette hem de president en reikte hem met een vertrouwelijk lachje de hand, „het verheugt mij, u te zien. Sta mij toe, dat ik u tegelijkertijd een nieuwen gast, mr. Hoppink voorstel.”

Beide heeren maakten voor elkander een buiging, en Baxter kwam tot de overtuiging, dat hij reeds ergens in zijn leven de oogen van Lord Charly Aberdeen meer gezien had.

„Ik hoop, dat uw zaak heden in orde is gekomen,” zeide Geisburn tot Charly Brand.

„Jawel, mijnheer de president. Dank zij uwe aanbeveling, heb ik de acht-en-twintig duizend pond sterling ontvangen.”

Geisburn zette een gezicht, alsof hij zich plotseling op de tong had gebeten. Hij fronste de wenkbrauwen. Hij had den jongen Lord gaarne naar den duivel gewenscht, omdat hij zoo onvoorzichtig was, over deze geldquaestie zoo openhartig in tegenwoordigheid van een vreemdeling te spreken.

President Geisburn had volkomen gerust kunnen zijn. De brave inspecteur van politie Baxter stond er met open mond bij en bemerkte volstrekt niet, dat Charly Brand hem de gebraden duiven in den mond liet vliegen.

Geisburn wilde echter de zaak op de een of andere manier verhelen en zeide:

„Ja, ja, mijn beste Lord Aberdeen, men doet niet iederen dag zulke goede zaken, beurszaken moet men eerst leeren.”

Charly Brand wilde het den inspecteur nog gemakkelijker maken en antwoordde verwonderd:

„Een beurszaak, mijnheer de president? Doch wat ik u bidden mag, ik heb toch met Bankier Rottkins —”

Geisburn pakte hem plotseling bij den arm en verhinderde hem, nog een enkel woord verder te spreken.

„Ik weet het, ik weet het, mijn beste Lord Aberdeen, wees zoo goed mij nu naar mijn studeerkamer te vergezellen, ik heb nog iets met u te bespreken.”

Hij verontschuldigde zich tegenover Baxter en zeide:

„U neemt het toch niet kwalijk, sir Hoppinks?”

Na deze woorden ging hij met Charly Brand heen.

Zij waren nauwelijks in zijn privévertrek, toen Geisburn zijne gewone beleefdheid uit het oog verloor en riep:

„Hoe kunt u zich nu in het bijzijn van een vreemdeling zoo openhartig over onze privégesprekken uitlaten. Bedenk toch eens, welk een onheil u daardoor kondt veroorzaken.”

Charly Brand keek den president zeer verwonderd aan.

„Welk onheil bedoelt u, mijnheer de president?”

„Wel, luister dan eens, men kan toch inderdaad niet weten, wat voor een soort mensch deze sir Hoppinks is. Hij komt mij zeer verdacht voor. Hij heeft het uiterlijk van een ambtenaar van politie.”

„Een ambtenaar van politie?”

„Welnu, ja, het geheele optreden van deze persoon — zonder eenige aanbeveling is hij in onze Club gekomen — ik durf er bepaald een weddenschap op aangaan, dat hij bij de politie behoort.”

„Wel, president Geisburn, wanneer deze Hoppinks een beambte der politie is, begrijp ik, in weerwil daarvan niet, waarom ik in zijn tegenwoordigheid niet over mijn geldzaken zou spreken, ge stelt u waarlijk aan, alsof dat een misdaad was, en ik iets te vreezen had.”

Geisburn werd zenuwachtig. Hij kwam plotseling tot de overtuiging, dat hij zich door den jongen Engelschen Lord in de kaart had laten kijken.

„Welnu ja — welnu ja,” hij trachtte de zaak te bemantelen, „ik bedoel er volstrekt niet mede, dat deze of gene iets te vreezen heeft, noch u, noch ik — neen — neen — geen mensch heeft iets te vreezen, de zaken van den bankier Rottkins behoeven volstrekt het daglicht niet te schuwen.”

Doch, mijn beste Lord Aberdeen, deze soort menschen, deze politiebeamten, snuffelen in iedere zaak, al is zij ook nog zoo eerlijk.

Voor al, sedert Raffles Londen onveilig maakt, moeten juist wij, clublieden, tegenover vreemdelingen bijzonder voorzichtig zijn.”

„Jij schijnheilige os!” dacht Charly Brand bij zichzelf en luid zei hij:

„Ja, doch waarom dan, mijn beste president, gelooft u wellicht, dat deze Raffles bij val met den vreemdeling identiek is?”

Deze verklaring stelde Geisburn gerust. Hij dacht in stilte:

„Deze Lord Charly Aberdeen heeft, zooals de meeste Engelsche aristocraten, een waterhoofd.”

„Wel neen,” begon hij luidkeels te lachen, „ik zeide u toch reeds, dat ik den vreemdeling voor een ambtenaar der politie houd.”

Charly Brand vertoonde een onnoozel gezicht.

„Een ambtenaar der politie, zegt u nu weer, mijnheer de president, u bedoeltet toch zoo juist, dat Raffles hier kon komen.”

„U begrijpt mij niet, Lord Aberdeen, ik bedoel, dat wij clubmensen, sedert Raffles weder in Londen is, onder toezicht der ambtenaren van politie staan, omdat deze gentleman bij voorkeur in onze Londensche clubs vertoeft.”

„Ach zoo,” antwoordde Charly Brand op gerekten toon. „Nu begrijp ik het. Doch mijn God, dat is dan toch gevaarlijk. Dan kan men door dezen kerel, dien ambtenaar van politie, nog in verdenking komen, dat men wellicht Raffles is.”

„Wees maar gerust,” zei Geisburn en klopte hem vertrouwelijk op den schouder. „Men zal u niet voor Raffles aanzien.”

„Dat is juist niet zeer vleierend voor mij,” dacht Charly Brand in stilte.

„Kijk eens,” ging president Geisburn voort, „deze Raffles zal nooit zoo onvoorzichtig zijn als u.”

„Het is mogelijk, mijnheer de president. Ik kan daarover volstrekt niet oordeelen, daar ik hem niet ken.”

Geisburn maakte een afwerende beweging met de hand.

„Om Gods wil, mijn beste Lord Aberdeen, tart den duivel niet. Het noodlot moge u er voor bewaren, om met Raffles kennis te maken.”

„Hebben wij nog iets te bespreken, mijnheer de president, ik wilde namelijk in de speelzaal mijn schulden betalen.”

„Zoo stipt?” schertste mr. Geisburn, „mag ik u een raad geven, mijn beste Lord Aberdeen?”

„Gaarne.”

„U hebt in uw portefeuille weer goeden voorraad. Beproof, voordat ge uwe schulden betaalt, nogmaals uw geluk. Misschien gelukt het u hedenavond, het verlies van gisteren weer terug te winnen. Het zou mij

namelijk zeer aangenaam zijn, van u de vijfduizend pond morgen in den loop van den dag terug te ontvangen, daar ik een aanzienlijk bedrag voor een beurs-speculatie noodig heb."

„U hebt gelijk, mijn beste president, ik zal uw raad opvolgen, misschien gelukt het mij, het geld terug te winnen."

„Mocht het u echter niet gelukken, mijn beste Lord, ga dan gerust morgen naar bankier Rottkins, die u gaarne weder opnieuw geld geven.

Na deze woorden scheidden zij van elkander, en Charly Brand ging naar de speelzaal.

Daar was het spel reeds in vollen gang.

Ook Baxter zat aan de speeltafel en zette banknoten van tien pond op.

Een blik overtuigde Charly Brand, dat hij reeds verscheidene keeren moest gewonnen hebben, want voor Baxter lagen vele banknoten en een klein hoopje goudstukken; zooveel geld bezat hij zelden.

Toen Charly Brand zijn plaats aan de speeltafel had ingenomen, keken allen hem gespannen aan.

Volgens de gewoonte der spelers veronderstelden zij, dat de jonge Lord hedenavond met een goed gevulde portefeuille zich aan de speeltafel neerzette, om het verlies van den vorigen avond weer in te halen.

Allen wisten, dat het een heete strijd zou worden.

Ook de Franschman liet in de pauze, die door de komst van Charly Brand plaats vond, een aanzienlijke hoeveelheid rollen goud en banknoten tegen zijn chèque van den kassier der club komen.

Beide partijen maakten zich zoo ongeveer tot een heeten strijd gereed.

Baxter sperde zijn oogen wijd open, toen hij den geldvoorraad zag, dien zich de bankhouder had laten aanrukken.

Hij begreep ook, dat deze voorraad Charly Brand gold, die door de heeren, die aan tafel zaten, eerbiedig met Lord werd aangesproken.

Nu begon het spel.

De Franschman riep in zijn moedertaal, volgens de regels van het spel:

„Faites votre jeu!"

Met buitengewone kalmte kreeg Charly Brand uit zijne portefeuille een banknoot van duizend pond en legde die op de tafel.

Hij zette op dertien.

Baxter had in zijn gansche leven zulk een hoogen inzet niet voor mogelijk gehouden.

Hij schaamde er zich reeds over, om weer een banknoot van tien pond op te zetten.

Nu rolde het balletje in het ronde houten kastje, dat de Franschman, door het snel om te draaien, verplaatste.

Zes won.

Met dezelfde kalmte als Charly Brand zijn geld had ingezet, nam de bankhouder den inzet naar zich toe.

Een tweede spel begon.

Weer zette Charly Brand een banknoot van duizend pond op.

En hij verloor opnieuw.

Baxter begon van opgewondenheid te zweeten.

Hij had gaarne den waaghals het volgende bankbiljet van duizend pond ontnomen.

Toen Charly Brand de veertiende banknoot van duizend pond verloren had, kon Baxter het van zenuwachtigheid niet langer uithouden. Met bevende vingers trommelde hij op de tafel, terwijl de oogen hem bijna uit hunne kassen rolden, en zag nu, alsof het een geestverschijning was, dat Charly Brand vijfduizend pond sterling op de zeven zette.

Bijna ademloos staarde Baxter naar het opnieuw rollende balletje, en niet hij alleen, doch ook de meeste spelers keken met gespannen zenuwachtigheid naar den loop van het spel.

Daar weerklonk een Fransche vloek van de lippen van den Franschman. Het balletje lag op de zeven. Hij moest Charly Brand den inzet zevenmaal terugbetalen.

Hij wierp Charly Brand vijf-en-dertig duizend pond sterling, voor het grootste gedeelte in bankbiljetten, voor het andere gedeelte in goud, toe.

Baxter wischte zich het zweet van het voorhoofd. Het spel had hem buitengewoon opgewonden.

Toen hoorde hij, dat Charly Brand zeide:

„Ik verzoek om een kleine pauze, mijneheeren."

Deze pauze was allen zeer welkom. De meesten spoedden zich naar het buffet om spoedig eenige glazen champagne te drinken, terwijl Charly Brand opstond en een sigaret rookte.

Intusschen liet hij zich door den kassier van de club zijn speelchèques van den vorigen avond brengen en loste die met acht-en-twintig duizend pond sterling in.

Hij deed dit zoo diskreet, in een afgelegen zijvertrek, dat niemand er iets van bemerkte.

Dit geld er afgetrokken, bezat hij nu een-en-twintig duizend pond.

Terwijl hij een tweede sigaret rookte, was de Franschman naar Geisburn gesnel en had dezen met

een echt Franschen vloek van het pech verteld, dat hij zooveen gehad had.

Hij had niet veel tijd om zich bij Geisburn op te houden, die met Rottkins een conferentie over zaken had.

„Dat zou nog mooier zijn,” vloekte Geisburn, „als die groene jongen ons het geld uit den zak zou kloppen. Maar, hoor eens, graaf, er is hedenavond een vreemdeling in de Club.”

„Ik heb hem opgemerkt, baron. Hij zit aan de speeltafel.”

„Hoe hoog is zijn inzet.”

„Hij speelt met tien pond.”

„De kerel komt mij verdacht voor. Ik houd hem voor iemand van de politie. Heeft hij gewonnen?”

„Jawel, president Geisburn, hij heeft verscheidene malen gewonnen.”

„Goed — goed — houd den man in het oog. Ga nu heen en win Lord Aberdeen het geld weer af.”

Hij was nauwelijks weg, of Geisburn sloeg met de vuist op de tafel en riep:

„Ik heb het tegendeel gewild, beste Rottkins. Ik gaf hem den raad, om niet eerst zijne schulden te betalen, en hoopte, hem daardoor voor altijd van streek te brengen. Ik veronderstelde, dat hij dit geld geheel en al wilde verspelen.”

„De nacht is nog niet voorbij, beste Geisburn,” zeide Rottkins bedaard en trok voorzichtig aan zijn sigaar.

Het spel had weer een aanvang genomen.

Weder zette Charly Brand de eene banknoot na de andere op en verloor. Bij de zesde hield hij op.

Baxter speelde niet meer mede, doch smaakte een groot genoeg, om achter den stoel van den jongen, onversaagden speler te staan en toe te zien.

Weder stonden dikke zweetdruppels op Baxters voorhoofd, toen Charly Brand — Baxter telde iederen banknoot van duizend pond — achtduizend pond op de tien zette.

Onder ademloos zwijgen keken alle spelers naar het balletje — een luid ha weerklonk, de Franschman vertrok zijn gezicht tot een waanzinnigen lach — de tien had gewonnen.

Charly Brand ontving tachtig duizend pond.

„Verontschuldig mij mijnheer,” riep de Franschman. „Ik heb hier niet zooveel geld meer. U hebt de bank laten springen.”

Van alle kanten wenschte men Charly Brand geluk,

zelfs Baxter omhelsde hem in zijn groote opgewondenheid en riep:

„Zeldzaam — zeldzaam — ik bewonder u, jongensch. Ha — dat was een grootsch spel!”

Na eene pauze van vijftien minuten begon het spel opnieuw. De Franschman had uit de kas der Club nieuwen geldvoorraad ontvangen en het werd nu slechts een spel tusschen hem en Charly Brand.

Alle overigen keken toe.

Onverschillig verloor Charly Brand verscheidene malen drieduizend pond. Toen zette hij weer zesduizend pond op de dertien — met wijd opengesperde oogen staarde de Franschman naar de roulette — het liefste had hij haar met beide vuisten beetgepakt en op de tafel verbrijzeld — de dertien had gewonnen.

Acht-en-zeventig duizend pond sterling moest hij aan Charly Brand uitbetalen.

Een ongehoord verlies, zoolang als de Alabamaclub bestond, nog niet voorgekomen.

De Franschman verklaarde zich niet meer in staat, ten gevolge van zenuwachtige opgewondenheid, om de bank verder te houden, en bood haar Charly Brand aan.

Niemand uit het gezelschap bood zich echter aan, om tegen Charly Brand te spelen. Bijna allen deinsden daarvoor terug.

Geisburn, die nog bij Rottkins zat, keek den Franschman aan, alsof hij een spook was, toen deze hem het resultaat van de gesprongen bank mededeelde.

Dit beteekende feitelijk voor hem het verlies van de helft van zijn vermogen.

De kassier van de club trad binnen en overhandigde Geisburn met een groet van Lord Charly Aberdeen de geleende vijfduizend pond en verzocht daarvoor eene quitantie.

„Bij God,” schreeuwde Geisburn, „de domste boeren hebben de grootste aardappels. Ik had alles eerder verwacht dan dit.”

Slechts Rottkins lachte vergenoegd in zich zelven en dacht aan den blancowissel, dien Lord Aberdeen naar alle waarschijnlijkheid zoo spoedig mogelijk bij hem zou lossen.

Dat zou dan een prachtige zaak zijn, een uitstekende zaak. Hij nam zich in stilte voor, om den blancowissel minstens de helft hooger te noteeren, dan de geleende som van Charly Brand bedroeg.

Zeer tevreden ging hij van de Club naar huis.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Bij den woekeraar.

Er was nog iemand, wien niet alleen het bijzondere geluk in het spel van Charly Brand verwondering baarde, doch dat zelfs zijne plannen in duigen wierp.

Dat was John C. Raffles.

Toen Charly Brand des morgens bij hem in de leeskamer kwam, waar hij den ganschen nacht gewacht had, legde deze, zonder een woord te zeggen, de eene banknoot van duizend pond na de andere op de tafel en riep:

„Mijn beste Edward, ik denk, je zult mij eerstdaags naar Monte Carlo zenden, om daar de bank te laten springen.”

„Je hebt bepaald bijzonder veel geluk gehad.”

„Dit geld hier, beste Edward, is niet alles wat ik gewonnen heb. Ik heb mijne speelschulden betaald en ook aan Geisburn de vijfduizend pond teruggegeven. Dat is te zamen drie-en-dertig duizend pond.”

Nu begon Raffles luidkeels te lachen.

„Een zeldzame zaak. Je hebt niet alleen mijn plan totaal vernietigd, doch ook dat van Geisburn en deelgenooten.

Er blijft nu nog alleen de woekeraar Rottkins over, waarmede ik mij wil bezighouden. De schade, die je Geisburn hedenavond door je winst berokkend hebt, zal hij niet zoo spoedig te boven komen.”

„Wanneer het geld, dat ik gewonnen heb, Geisburn toebehoort, dan zeker niet, mijn beste Edward.”

„Het behoort hem beslist toe! Want deze Club is niets meer, dan een door Geisburn onderhouden speelhol. En wat ik nog vragen wilde, hoe heeft zich onze beste vriend Baxter aangesteld?”

„Uit angst voor mijn geld —ette hij zoo hevig van opgewondenheid, dat hem het zweet van het voorhoofd met groote druppels naar beneden stroomde.”

„Heeft hij niets opgemerkt?”

„Neen, Edward. Ik heb er mij gisteravond persoon-

lijk van kunnen overtuigen, dat hij inderdaad een geboren idioot is. Ik probeerde hem in tegenwoordigheid van Geisburn namelijk er van te overtuigen, dat ik bij Rottkins geld geleend had, doch het liet hem totaal onverschillig.”

„Dat heb ik gewenscht, beste Charly, en de pers zal hem zijn domheid, die hij in deze zaak weder zoo openlijk heeft getoond, weer zwart op wit gedrukt bewijzen. Doch nu willen wij ons ter ruste begeven, en morgen zal ik mij met mr. Rottkins bezighouden.”

Toen zij des middags aan het ontbijt, dat eenigzins later dan anders plaats had, bij elkander kwamen, zeide Raffles:

„Beste Charly, je zult hedenavond niet naar de Club gaan, doch Rottkins opzoeken, om bij hem den wissel in te lossen.”

„Zal de wissel werkelijk ingelost worden?”

„Jawel,” antwoordde Raffles. „Je moet hem het geld met de door de wet daarvoor aangeduide rente tegen teruggave van je wissel terugbetalen.

Ik veronderstel echter, dat daar geen kans voor bestaat, omdat je niet met een fatsoenlijken geldschieter, maar met een woekeraar van het ergste soort te doen hebt. Ik geloof je bepaald te kunnen verzekeren, dat de kerel den wissel waarschijnlijk met een bedrag van vijftigduizend pond sterling heeft ingevuld.”

„Dat zou toch ongehoord zijn.”

„Geenszins, mijn beste Charly. Deze halsafsnijders, zooals men deze soort woekeraars noemt, beschouwen dit als iets dat van zelf spreekt.”

„En moet ik den wissel inlossen?”

„Dan zou ik je met Baxter op één lijn stellen. Neen, mijn jongen! Jij zult hem er op attent maken, dat hij onmiddellijk de werkelijke som van je moet aannemen, en indien hij dit weigert, neem dan een van mijn rieten stokken mee en sla hem bont en blauw.”

„Hij zal om hulp roepen.”

„Dat zal hij wel laten, mijn beste jongen! Hij weet zeer goed, dat hij de politie meer te vreezen heeft dan jou. Ik wil mij nu gaan kleeden, daar ik een notaris wil bezoeken. Ik zal het zoo inrichten, dat ik, gedurende den tijd dat je nog bij Rottkins bent, je daar eveneens ontmoet, om ook een beetje pret van de zaak te hebben. Wees zoo goed een oogenblik te wachten, en dan zullen wij te zamen het huis verlaten.”

Er was een half uur verlopen, waarin Charly Brand de courant had gelezen, toen lord Edward Lister, gekleed om uit te gaan, het vertrek binnenkwam.

„Zooals je mij hier ziet”, zeide Raffles, „ben ik de acht-en-twintig-jarige Iersche graaf William Mc Intosch uit Dunderlee in Ierland. Opdat je weet, wie ik ben, zeg ik je, dat ik een tante heb van twee-en-zeventig-jarigen leeftijd, die mij tot universeel erfgenaam van haar vermogen benoemd heeft. Deze tante zal morgen het testament bij den notaris Beton aan het Strand en tegelijkertijd een bewijs van borgtocht voor mij onderteekenen, en jij moet morgen voor de oude tante spelen.”

„Zoo lang ik niets met den inspecteur van politie Baxter heb uit te staan, speel ik iedere rol, die je wenscht, Edward. Mijnentwege ook die van een erf-tante.”

„Wel, kom dan mede. Je moet eerst met mij naar den notaris gaan, en terwijl ik daar vertoef, naar Rottkins rijden. Daar zullen wij dan elkander ontmoeten.”

„Ik zou nu nog gaarne willen weten, waarom je hier voor mister of liever voor graaf Mc. Intosch uit Dunderlee in Ierland speelt?”

„Daar zal mr. Rottkins meer belang in stellen dan jij, mijn waarde Charly.

„Wanneer ik zijn bureau binnentreed, mag je door geen enkel woord verraden, dat je mij kent, en mij met mr. Rottkins alleen laten. Wacht dan op mij in de nabijheid van het huis, en wij kunnen dan den avond verder in het een of andere theater doorbrengen.”

De beide vrienden scheidten van elkaar voor het huis van den notaris, en Charly Brand reed naar den woekeraar.

Reeds sedert den middag wachtte mr. Rottkins op Charly Brand.

Hij had na rijp beraad den wissel met de som van vijftig duizend pond sterling ingevuld.

Met een innemend lachje ontving hij Charly Brand en stak ondanks zijn gierigheid nog een lamp aan, opdat er meer licht zou zijn.

Charly Brand, die weer naast het schrijfbureau had plaats genomen, rookte gedurende den tijd, dat de bankier met zijn voorbereidingen gereed zou zijn, daarna zeide hij:

„U zult waarschijnlijk wel weten, mr. Rottkins, wat de reden van mijne komst is.”

„Maar dat spreekt van zelf, mijn beste lord Aberdeen. Ik maak u mijn compliment. U bent in tegenstelling van andere jongelui uit den voornamen Engelschen stand, die ik eveneens de eer heb tot mijne klanten te rekenen, bijzonder nauwgezet. Ik had u niet zoo spoedig verwacht.”

„Wel, mr. Rottkins. Ik heb weinig tijd en verzoek u, mij den door u ontvangen wissel voor te leggen, opdat ik hem betaal.”

Eenigszins aarzelend, doch met groote koelbloedigheid, die bij zijn zaak te pas kwam, kreeg Rottkins den wissel uit zijn borstzak en hield hem Charly Brand zoo voor, dat deze helder en duidelijk de op den wissel vermelde geldsom van vijftigduizend pond sterling kon lezen.

Charly Brand moest bij zich zelf lachen, hoe voorzichtig de woekeraar het papier vasthield. Hij scheen bevreesd te zijn, dat Charly Brand hem het kostbare papier kon ontrukken.

Verscheidene seconden las Charly Brand schijnbaar ieder woord van den wissel.

Met goed gespeelde verbazing riep hij:

„Veroorloof mij, sir Rottkins, u schijnt u wel vergist te hebben.”

„Ik zou mij vergissen, mijn beste lord Aberdeen? Een man van mijn jaren lange praktijk vergist zich niet zoo gemakkelijk.”

„Doch ik lees toch duidelijk de som van vijftigduizend pond sterling op den wissel.”

„Natuurlijk leest u die som.”

Rottkins zeide dit met zulk een driestheid, dat het bijna indruk op Charly Brand maakte.

„Maar dat is een vergissing, sir Rottkins. U gaf mij eenige dagen geleden acht-en-twintig duizend pond sterling en niet vijftig.”

„Neem mij niet kwalijk, lord Aberdeen. U schijnt u te vergissen. Ik gaf u gisteren een chèque van acht-en-twintig duizend pond sterling en overigens twee en twintig duizend pond in banknoten.”

Het gezicht van Charly Brand werd rood van woede.

Dat was de grootste gauwdieverij, die nog ooit iemand tegenover hem had gepleegd.

„Ik geloof, dat u krankzinnig bent. U schijnt het verstand verloren te hebben.”

„Geen beleedigingen”, riep Rottkins. „U schijnt een slecht geheugen te hebben, lord Aberdeen. Ik kan er te allen tijde een eed op doen, dat ik u dat geld gegeven heb.”

Nu verloor Charly Brand zijn zelfbeheersching. Dat was te erg.

Hij kreeg zijn stok, een uitstekende stalen karwats, sprong op en riep:

„Ik wil u wat zeggen. Ik bied u acht en twintig duizend pond sterling en zes procent rente aan.”

„Ik denk er niet aan”, antwoordde de geldschietster op onverschilligen toon.

Charly Brand keek op zijn horloge.

„Ik geef u twee minuten bedenktijd. Wanneer u dan geen besluit hebt genomen, dan zal ik u zoo afranselen, alsof ge geen mensch, maar een jachthond waart.”

„Spaar uwe dreigementen. Ik ben op dergelijke dingen voorbereid. Zie maar eens hier.”

Bliksemsnel haalde hij uit een der laden van zijn schrijfbureau een revolver te voorschijn en hield dien Charly Brand voor.

„Zoodra u mij aangriipt, lord Aberdeen, schiet ik u uit noodweer neder.”

„Je bent een doortrapte schurk. Het was dom van mij, dat ik iets met je begonnen ben. Maar ik wil je wat anders zeggen. Je wist dat ik geen geld heb, en hebt mij toch crediet gegeven, omdat je dacht, dat mijn broeder, in geval van nood, mij helpen zou. Ik wil er nu voor zorgen, dat je geen shilling krijgt.”

Met een ironischen lach keek de woekeraar hem aan. Hij was niet bezorgd voor zijn geld, want hij begreep dat de familie van den lord het niet tot een proces zou laten komen.

Voorzichtig nam hij den wissel op en legde dien in zijn brandkast. Hij had juist de deur daarvan weer gesloten, toen er geklopt werd.

Op het „binnen” van Rottkins werd de deur geopend en Mc Intosch, Iersche graaf uit Dundee — John C. Raffles — kwam binnen.

Nadat deze zich voorgesteld had, bood Rottkins hem denzelfden stoel aan, waarop Charly Brand gezeten had, en waar voorname Engelschen menig angstig uur hadden doorgebracht.

Tot dusverre had nog geen der slachtoffers zich aan een proces tegen den woekeraar gewaagd.

Hij gevoelde zich zoo veilig, als ieder Engelschman, die op eerlijke manier zijn brood verdient.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn, mijnheer de graaf?”

Het duurde eenige oogenblikken, voordat Raffles antwoordde, omdat hij, naar het scheen, een spraakgebrek had en eenigszins stotterde.

„Ik heb zaken met u te bespreken. Ik heb van een mijner vrienden gehoord, dat u geld uitleent.”

„Jawel, mijnheer de graaf.”

„Ik heb een oude erftante, gravin Westmore, die thans te Londen is, om door den notaris Beton haar testament te laten maken, waarin ik als de eenige erfgenaam zal genoemd worden.

Ik weet nog niet hoeveel haar bezittingen bedragen, maar, voor zoover ik er achter kon komen, bedragen zij eenige millioenen. Nu zou ik gaarne een groote som geld willen leenen en daarvoor een gedeelte van de erfenis afstaan, terwijl mijn tante als borg wil optreden.

Welke voorwaarden hebt u daarbij?”

„In de eerste plaats moet ik weten hoe oud uw tante is.”

„Twee-en-zeventig jaar.”

„Is zij ziekelijk?”

„Dat mag ik niet beweren, maar heel sterk is zij ook niet.”

„Denkt u, dat zij wel negentig jaar oud kan worden?”

„Dat geloof ik niet.”

„Waarom gelooft u dat niet? Ik heb een geval, het was met een voormalig scheepskapitein, die nu reeds honderd-en-een jaar oud geworden is.

Aan diens neef heb ik voor negen jaren geld geleend en de duivel mag weten, hoe lang ik nu nog op mijn geld wachten moet.”

„Daarover kan ik niet oordeelen, sir Rottkins.”

„Laat ons eens aannemen, dat zij honderd jaar oud werd en dat ik u heden geld leende. U zoudt dan voor dit geld acht-en-twintig jaar lang rente moeten betalen.”

„Stel u maar gerust, zoo oud zal zij niet worden.”

„Maar, mijnheer de graaf, in het privé-leven spreekt men wel eens zoo, maar bij geldzaken komt dat niet te pas. Bedenk ook eens, dat, wanneer ik u heden voor zoo'n langen tijd geld leende, ik daarmede dan geen andere zaken kan doen.

U kunt dus wel begrijpen, dat ik, indien ik u heden een groot bedrag voorschiet, niet alleen hooge rente moet eischen, maar tevens een schadeloosstelling.”

„Dat begrijp ik en heb er ook niets tegen, sir Rottkins.”

„Wel, dan komen wij reeds nader bij elkaar.”

„Hoeveel geld hebt u noodig, mijnheer de graaf?”

„Honderdduizend pond sterling.”

„Dat is een groot bedrag. Mag ik weten, waarvoor u dat noodig hebt?”

„Dat kan ik u wel zeggen. Ik ben van plan een reis om de wereld te maken. Later, als ik de goederen van mijne tante in mijn bezit krijg, heb ik daar geen tijd voor.”

„Is het testament reeds gemaakt?”

„Ik heb u reeds gezegd, dat mijn tante thans te Londen is en dat het testament morgen bij haren notaris gereed gemaakt wordt.”

„Ik dank u wel. Mag ik mij nog een vraag veroorloven? Hoe heet uwe tante?”

„Gravin van Westmore, graafschap Dunderlee in Ierland.”

Raffles kende eene oude dame die dezen naam droeg; het was eene der oudste en rijkste grondbezitsters in Ierland.

Sir Rottkins had den naam genoteerd en vroeg nu nog:

„Hoe is het adres van uwe tante te Londen?”

„Mijne tante is als voormalige hofdame van Ko-

ningin Victoria steeds de gast van den Koning. Zij woont in Buckingham palace.”

De woekeraar maakte, om den voornamen klant aangenaam te zijn, bij het noemen van het koninklijke paleis, een eerbiedige buiging.

„Ik zal zoo vrij zijn, mijnheer de graaf, om, als u het toestaat, morgenmiddag om vijf uur met u naar den notaris te gaan, om het testament in te zien.

Daarna kunnen wij dadelijk onze zaken afdoen.”

Na deze woorden scheidde zij en de woekeraar begeleidde Raffles tot aan de deur van zijn bureau. Dit deed hij gewoonlijk alleen bij zijn voornaamste en beste klanten.

Niet ver van het huis trof de Groote Onbekende Charly Brand. Zij namen een auto en reden naar het Strand om een schouwburg te bezoeken.

Raffles vertelde, wat hij bij den woekeraar bereikt had en Charly Brand deelde mede, hoe zijn avontuur met Rottkins was afgelopen.

Maar in de Alabama-club watten men dien avond tevergeefs op Lord Berdeen.

Zelfs Baxter was er weer gekomen, in de hoop nieuwe zenuwaandoeningen te krijgen bij het krankzinnig hooge spel van den jongen Engelschen Lord.

Maar de avond verliep kalm en Baxter, die naar de speeltafel gegaan was, verloor eenige honderden ponden sterling.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het testament.

Een Engelsche notaris heeft als rechterlijk ambtenaar dezelfde functie als in Duitschland.

Het was den volgenden voormiddag tegen elf uur, toen op den door den notaris vastgestelden tijd Raffles als graaf Mc. Intosch met zijne oude twee-en-zeventigjarige tante en Sir Rottkins bij den notaris verschenen.

De vermomming, die Raffles zijn boezemvriend

Charly Brand door schmink, pruik enz. had doen ondergaan, was een meesterwerk.

Zelfs het toilet kenmerkte zich door de eigenaardigheid van bejaarde dames. De japon was ouderwetsch, doch van kostbare stof vervaardigd.

Die japon was afkomstig van Raffles' moeder, die deze op zestigjarigen leeftijd gedragen had. Hij had

deze japon tot nu toe uit eerbied bewaard. Ook de hoed, dien Charly Brand op zijn hoofd droeg, was van haar. Een groote sluier, zwarte handschoenen, voltooiden het geheel.

Een uur lang had Charly Brand van Raffles onderzocht gehad, hoe een bejaarde dame gewend is te spreken en zich te bewegen.

Raffles was buitengewoon tevreden over het volbrengen van Charly's rol.

Met groote voorkomendheid ontving de notaris het gewaande voorname bezoek en zorgde voor een gemakkelijken stoel, daarna begon hij de door de wet voorgeschreven vragen naar ouderdom, woonplaats en andere familieleden.

Met zachte en langzame stem beantwoordde Charly Brand, zooals Raffles het hem geleerd had, de aan hem gerichte vragen en verklaarde twee-en-zeventig jaar oud, eigenares van het graafschap Westmore in Engeland en zonder verdere erfgenamen dan haar neef, den graaf Mc Intosch, te zijn.

Verder verklaarde zij, geen schulden te hebben en dat haar eigendom uit het slot Westmore met de daarbij behorende landerijen, water en bosschen ter grootte van veertienduizend morgen bestond. Haar contante bezittingen bedroegen tweemaal honderd zeventigduizend pond, welk bedrag op de Bank van Engeland op haar naam gedeponneerd was.

Tot het meubilair van het slot behoorde een kostbare schilderijengalerij en dit vermaakte zij na haar dood aan haar geliefden neef graaf Mc William Intosch.

De notaris had dit alles in het testament opgenomen, het van zijn zegel voorzien en overhandigde het stuk ter onderteekening aan de gewaande gravin.

Hierbij beging hij de fout, waarop Raffles gekend had.

Wegens den voornamen stand van zijn cliënte had hij namelijk vergeten naar haar legitimatie te vragen. Hij had daar trouwens ook geen reden voor, omdat hij niet wist met welk doel het testament gemaakt werd.

Met bevende hand onderteekende Charly Brand het document met den naam van Gravin Marie Westmore — Dunderlee in Ierland.

Zij haalde zelfs een stempel, waarop een wapen gegraveerd was, te voorschijn, vroeg om lak en drukte haar wapen onder haar handteekening.

Daarna betaalde zij den notaris en verliet, geleund op den arm van haren gewaanden neef, het huis.

Voordat zij vertrok, had de notaris haar het bewijs van borgtocht laten teekenen.

Rottkins had in dien tusschentijd bij een informatiebureau omtrent de gravin Westmore geïnformeerd en vernomen, dat zij inderdaad eene der rijkste grondbezitsters van Ierland was.

Toen hij weer met Raffles in zijn bureau zat, zeide hij:

„Ik heb dezen morgen nog eens over onze zaken nagedacht en vermoed, dat u met een bedrag van honderdduizend pond niet uit komt en daar u bied ik u het dubbele bedrag aan.”

„Dat zou mij zeer aangenaam zijn”, zeide Raffles, „maar ik vrees dat mij de rente te hoog zal komen.”

„Wel neen, waarde graaf”, antwoordde de geldschietster huichelend. „Ik neem niet meer dan zes procent rente en buitendien eene vergoeding van tien procent. U moet mij voor 't bedrag eenige wissels geven, die u ter betaling zullen aangeboden worden, na den dood van uwe tante.”

„Met deze voorwaarden neem ik genoeg”, antwoordde Raffles.

Haastig kreeg de geldschietster eenige formulieren voor wissels, schoof ze met pen en inkt naar Raffles toe en zeide:

„Ik verzoek u om deze wissels te onderteekenen, om u niet te veel van uwen kosttijd te berooven, zal ik later de sommen invullen. Hier is u de chèque voor tweemaal honderdduizend pond sterling, betaalbaar bij de Bank van Engeland.”

Maar hij gaf de chèque niet eerder aan Raffles, dan nadat deze de wissels, met den naam William Mc Intosch, onderteekend had.

Raffles stak de chèque thans bij zich, en nu had de geldschietster het plotseling zeer volhandig, beweerde dat hij nog andere zaken moest afdoen en gaf Raffles daardoor aanleiding om te vertrekken.

Hij was nauwelijks vertrokken of de woekeraar wreef zich in de handen, zijne oogen fonkelden als die van een gier, die op haar buit aanvalt en hij dacht bij zich zelve:

„Dat is een goed zaakje. Voor twee maal honderd duizend pond krijg ik al de bezittingen van dezen domoor.

De oningevulde wissels staan mij daar borg voor. Wacht maar, mijnheer de graaf. U durft later gerust bezweren, dat ik voor iederen wissel een millioen gegeven heb. Je grafelijke bezitting is raak je kwijt”.

Hij ging voor zijn schrijfbureau zitten en vulde ieder der wissels in met een bedrag van achtmaal honderd duizend pond.

Hij schreef deze bedragen neer met een hoogst aangenaam gevoel, want hij vermoedde niet dat het geheel nutteloos was.

John C. Raffles verveelde zich.

Het was nu reeds den derden avond, dat hij alleen thuis was en dat zijn boezemvriend Charly Brand zich in de Alabama-club bevond.

Het was eigenaardig, hoeveel John C. Raffles van zijn jongen vriend, dien hij verscheidene jaren geleden in een oogenblik van wanhoop had leeren kennen, hield.

Charly Brand had destijds een natuur, zooals alle jonge lieden, die in de Engelsche clubs verkeerden, waar gespeeld en gedronken wordt.

Hij had toen niet alleen zijn geheele vermogen verspeeld, maar tevens groote schulden gemaakt.

In dien tijd was het, dat John C. Raffles, als lid van de Windsorclub, langs de Holbeinstreet ging, om nog van de frissche lucht te genieten.

Van zijn jeugd af aan hield Raffles van zulke nachtelijke wandelingen.

Voor de deur van een kleine club, wier vensters hel verlicht waren, bleef hij een oogenblik in de Holbeinstreet staan en dacht er over na, aan wien dit gebouw toebehoorde.

Terwijl hij daar nog stond, werd de deur geopend en een jonge man, gekleed in smoking, zonder pels en cylinder, snelde er uit en rende als een krankzinnige, zonder Raffles te zien, voorbij.

Eenige honderden meters verder, waar de Holbeinstreet bij het Regentpark eindigt, pakten de ijzeren vuisten van den Grooten Onbekende hem beet en toen riep Raffles:

„Blijf staan, ongelukkige! Bega geen dwaasheden, die gij niet meer kunt goedmaken.”

„Laat mij los,” zuchtte de jonge man. „Wat geeft u het recht, mij vast te houden?”

„Menschenplicht, mijn vriend?” luidde het antwoord.

De jonge man trachtte zich uit de handen van Raffles los te rukken en als deze niet zulk een goed oefende sportman geweest was, dan had hij hem misschien moeten loslaten.

Eindelijk bood de vreemdeling geen tegenstand meer.

„Wees toch verstandig”, vermaande Raffles. „Ik heb niets kwaads met u voor en meen het waarschijnlijk beter, dan u vermoedt.”

De vreemdeling liet zich door Raffles mede naar huis nemen en vertelde hem een alledaagsche geschiedenis van eerschuld en de onmogelijkheid, die te kunnen betalen.

Deze vreemdeling was niemand anders dan Charly Brand. Een jonge, knappe kop, een schrijver, die iets voor de toekomst beloofde.

Van dit oogenblik af aan bleef hij de vriend van Raffles, met een getrouwheid, zooals men zelden ziet.

Raffles dacht hierover na en maakte er zich in stilte een verwijt van, dat hij Charly Brand naar eene plaats had gebracht, waar hij eigenlijk nooit meer komen moest, want het was mogelijk, dat zijn zucht tot spelen weer boven kwam.

Peinzend liep Raffles door eenige vertrekken naar de muziekzaal, waar een prachtige vleugel stond.

Het maanlicht, dat door de geopende vensters scheen, gaf hem gelegenheid om zonder ander licht te spelen en weldra hoorde men de melodieuze van zijn lievelings-componist Schubert. Hij speelde wel een half uur.

Daarna stond hij op, trok een donkere winterjas aan, zette een eenvoudigen, zwarten hoed op, om naar de straat te gaan.

Hij ging naar zijn studeervertrek, opende het schrijfbureau en nam daaruit een handtaschje.

Het was een leeren taschje zooals de Londensche kooplieden gebruiken, maar de inhoud was geheel iets anders. Daarin bevond zich een dievenlantaarn, allerlei vijlen, haken, tangen, telegraafdraad en andere voorwerpen. Kortom, allerlei dingen als de Londensche inbrekers gewoonlijk bij zich hebben.

Met deze tasch onder den arm verliet Raffles de villa en slenterde langzaam naar de Malboristreet.

Hij ging daar tot aan het huis van den geldschietter Rottkins. Hij bleef een oogenblik staan, nam een sigaret en stak die langzaam op,

Hij deed dit, om zonder opzien te baren, het huis van Rottkins nauwkeurig te bekijken.

Zoodra het stil op straat geworden was, ging hij naar het huis toe, bekeek de deur een oogenblik, opende zijn tasch en nam daar een stalen haak uit.

Toen deze niet paste, probeerde hij een tweede en een derde en nu — sprong het slot open.

Raffles trad haastig naar binnen en sloot de deur weer dicht.

Hij liep met snelle schreden over de binnenplaats en bleef voor de lantaan van den geldschietter staan.

Hij begon te lachen, toen hij een groot veiligheids-slot aan de deur zag.

„Ha,” dacht hij, „dat is de constructie van de firma Lankel en Zn. Wel, ik heb wel een sleutel, die daarop past.”

Hij opende de tasch weder, en haalde er een bos sleutels uit.

Het waren alle sleutels van zoogenaamde sloten, die voor dieven beveiligd waren.

Het kostte Raffles echter geen moeite, dit slot met zijn eigen sleutel te openen.

Weldra bevond hij zich in het kantoor van Rottkins.

Daar van de binnenplaats het licht eener lantaarn door het venster scheen, behoefde hij zich geen licht te verschaffen. Met de groots' kalmte doorzocht Raffles het kantoor en vond spoedig wat hij zocht, — de brandkast.

Maar het duurde wel een half uur, voor dat Raffles haar geopend had, omdat hij er niets aan beschadigen wilde. De geldschieder zou niet zien, dat de kast geopend was.

Het waren slechts eenige kleine pakjes, die Raffles uit de kast nam en nauwkeurig doorzocht.

Hij vond de wissels van den gewaanden graaf McIntosch en Raffles begon te lachen, toen hij de hooge

bedragen van achtmaal honderdduizend pond sterling las, die de woekeraar er op geschreven had.

Hij vond ook nog andere wissels van jonge lieden uit de club.

Hij dacht er een oogenblik over na of hij deze wissels vernietigen, dan wel aan den woekeraar laten zou.

Hij besloot tot het laatste, want wat hij wilde had hij bereikt. Hij wilde er zich namelijk van overtuigen of de geldschieder reeds geld op de wissels had voorgeschoten.

Dat was het geval en bevredigd sloot Raffles de brandkast, zorgde er voor, dat er niet het geringste bewijs van zijne aanwezigheid in het kantoor achterbleef, sloot de deur weer en liep over de binnenplaats weer naar het huis.

Op dit oogenblik werd de huisdeur geopend; een heer trad binnen en keek verwonderd naar Raffles; deze nam zijn hoed af en zeide:

„Wel, ik zal de deur sluiten.”

Daardoor dacht de vreemdeling, dat Raffles een der bewoners en in het bezit van den huissleutel was.

Eenige uren daarna bevond Raffles zich weer in zijn studeervertrek; hij ging naar zijn bibliotheek, liet zich door zijn bediende thee brengen, nam een boek ter hand, begon te lezen en wachtte op de komst van Charly Brand.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Het gesloten speelhol.

Den volgenden middag loste Raffles onder den naam van den Ierschen graaf de chèque op de Bank van Engeland in.

Dat was den laatsten keer, dat men in Londen den stamelenden Ier te zien kreeg.

Denzelfden avond kwam Lord Edward Aberdeen alleen in de Alabamaclub en liet zich door een bediende bij den president Geisburn aandienen.

„Juist was Rottkins bij hem.

Voordat Geisburn aan den bediende order gaf, om lord Aberdeen bij hem toe te laten, wendde hij zich tot Rottkins:

„Hoor eens, Rottkins, het zou mij bijzonder aangenaam zijn, wanneer je bij het gemrek tegewoondig zoudt willen zijn. Ik veronderstel namelijk, dat lord Edward Aberdeen wegens je zaak met zijn jongeren broeder mij komt opzoeken.”

„Hoor eens, Geisburn, je bedoelt zeker *onze* zaak?

Je weet toch wel, dat ik met jou de winst deel. Overigens is het mij zeer aangenaam, wanneer ik den Lord eens spreken kon, want ik was juist van plan, hem morgen over zijn broeder te onderhouden”.

Nu gaf Geisburn den bediende order, Lord Aberdeen bij hem toe te laten.

Met onverschillige gelaatstrekken verwachtten deze beide schurken John C. Raffles.

Een aristocraat van top tot teen, trad John C. Raffles bij hen binnen, maakte een koele buiging en keek Geisburn vragend aan, toen hij hem Rottkins voorstelde.

Geisburn begreep dezen blik en zeide:

„Een goede vriend van mij, bankier Rottkins.”

Raffles boog trotsch met het hoofd en nam, zonder daartoe eerst uitgenoodigd te zijn, in een stoel plaats.

„Het is mij zeer aangenaam”, zeide hij, „u hier te ontmoeten, sir Rottkins. Ik kom namelijk speciaal voor uw persoon tot sir Geisburn, den president van deze club.”

Hij legde den klemtoon op den burgerlijken titel, zoodat Geisburn het ontbreken van den baronstitel als een beleediging beschouwde.

Hij wierp zijn dik hoofd in den nek en zeide:

„Neem mij niet kwalijk, lord Aberdeen, wanneer ik u op een kleine onjuistheid attent maak. Ik ontving een jaar geleden van den koning van Portugal den titel van baron.”

„Dat weet ik”, antwoordde Raffles uit de hoogte. „Ik ben echter als Engelsche Lord gewend, alleen mijn gelijken bij hunnen titel aan te spreken.”

Deze slag was raak. De dikke clubpresident hapte als een karper naar lucht, doch hij wachtte zich er wel voor er verder op in te gaan.

„Een zeer merkwaardige zaak,” sprak Raffles verder, „voert mij hierheen. Mijn jongere broeder deelde mij namelijk hedenmiddag mede, dat hij in deze club tot een spel zou verleid zijn, waardoor hij bij het begin reeds gedwongen was, een aanzienlijk bedrag van u op te nemen. Om deze schuld te betalen, bezocht hij door uwe aanbeveling, sir Geisburn, dezen heer.”

Met een minachtende beweging met de hand wees Raffles naar den in de nabijheid der deur staanden Rottkins.

„De speelschuld, die mijn broeder in de club gemaakt had, was, indien ik mij niet vergis, acht-entwintig duizend pond sterling. Klopt dat?”

„Dat kan ik u niet zeggen, lord Aberdeen. Ik be-

kommer mij niet om de privaat-gesprekken van de leden der club.”

„Zooo — zooo,” knikte Raffles op langgerekten toon en met een ironisch lachje op de lippen.

„In de Alabama-club schijnt het merkwaardig toe te gaan.”

Nu stoof Geisburn op.

„Wilt u, Lord Aberdeen, de leden van de Alabama-club beleedigen?”

„Ik wist niet, dat ik van de leden der club gesproken heb. Mijne opmerking betreft alleen het bestuur. Ik bijvoorbeeld, sir Geisburn, als tweede president van de Windsorclub, ben van alles stipt op de hoogte, wat in onze club omgaat.”

Hij keek Geisburn nu scherp aan, die bij deze woorden schrikte en duidelijk de verborgen bedreiging hoorde.

„Doch laat ons nu verder over onze zaak spreken,” zei Raffles, „mijn broeder wilde gisteren dit geld aan uwen vriend, den bankier Rottkins, terug betalen.

Het was hem echter onmogelijk, daar deze heer namelijk met een ongeloofelijke onbeschaamdheid probeerde tegenover mijn broeder een misdaad te willen begaan”.

„Veroorloof mij!” schreeuwde Rottkins.

Raffles keek hem koel aan en riep:

„Houd jij je mond, jou gaudwief, totdat je iets gevraagd wordt.”

Rottkins werd zoo bleek als een lijk.

Met woedende oogen keek hij den Lord aan en riep:

„U zult mij daarover rekenschap voor het gerecht geven”.

„Zeer gaarne, en ik herhaal nogmaals, dat ge een gaudwief zijt. Verder verklaar ik je, dat ik mijn broeder den raad gegeven heb, je geen shilling te betalen. Ge hebt geweten, dat hij geen geld had en meende, dat ik voor mijn broeder zou betalen.

Daarin hebt ge u vergist, Sir Rottkins. Mijn broeder is reeds naar het buitenland vertrokken en zal in dienst bij het Indische leger gaan. Ik ben persoonlijk hier naar toe gekomen, om u ten eerste mede te deelen, dat ge van mij geen penning krijgt, en ten tweede, dat ge een dief zijt.”

Het liefste zou Rottkins zich op den Lord hebben geworpen om hem dan met zijne vuisten te bewerken. Doch de flinke gestalte van Raffles deed hem van angst terugdeinzen.

Zonder de beide leden der club te groeten, verliet Raffles het vertrek en kort daarna de club.

Zoodra hij vertrokken was, begon Rottkins vreeselijk te vloeken, terwijl Geisburn in opgewonden toestand door het vertrek liep.

„Wij zijn er ingeloopt. Wij zijn stom geweest,” riep hij uit. „Let eens op, Rottkins, de kerel betaalt geen shilling.”

„Brul niet zoo!” schreeuwde Rottkins en bemerkte niet, dat hij dit zelf deed. „Anders hooren de bedienden van de club nog iets.”

„Kom mij niet met drogredenen aan. Ik gaf je tien-duizend pond, opdat je die aan den windhond, den jongen Aberdeen, zoudt leenen. Ik wil mijn tienduizend pond terug hebben!”

„Wij zullen ze wel terugkrijgen.”

„Kom, dat zijn holle phrasen. Jij hebt onze zaak met je hoogen eisch bedorven. Waarom heb je de acht-en-twintig duizend pond niet genomen en daarvoor een quitantie gegeven. Wij kunnen niets doen! Kijk mij toch niet zoo onnoozel aan!”

„Je bent waarlijk niet goed bij het hoofd, Geisburn.”

„Geen wonder, ik heb, sedert Aberdeen in de club verschenen is, mijn geheele vermogen aan zijn broeder verloren.”

„Je zult zeker weer nieuw kapitaal winnen. De club is een goede geldbron.”

Geisburn ging op zijn stoel voor het schrijfbureau zitten en zuchtte onophoudelijk:

„Ik ben geruïneerd — ik ben geruïneerd. — Mijn geld — ik heb niet eens meer zooveel om hedenavond bankhouder te kunnen zijn.”

Rottkins keek hem woedend aan, kreeg zijn jas en hoed en zeide:

„Goddam, je klaagt vreeselijk. Ik heb er nu genoeg van. Zoodra je weer kalm geworden bent, kunt ge bij mij komen.”

Eenige oogenblikken later kwam de Franschman, graaf Bissonville, binnen.

„Wat wilt ge?” vroeg Geisburn.

Beleedigd door den toon, keek de gelukszoeker den president van de club aan:

„Hoor eens, baron Geisburn, ik weet niet met welk recht u mij zoo aanspreekt. Ik kom zooveel van den kassier van de club, die mij mededeelt, dat ik mij heden voor geldzaken persoonlijk tot u moet wenden, omdat hij geen geld had.”

„Ik ook niet!” riep Geisburn.

De gelukszoeker keek den president van de club een oogenblik strak aan, begon minachtend te lachen en verliet het vertrek.

Hij ging naar de speelzaal en deelde daar aan de voor de speeltafel zittende gentlemen mede:

„Mijne heeren! De kassier heeft verzuimd, geld van de bank te halen, omdat hij dacht, dat president Geisburn genoeg voorradig had.

Maar daar dit niet het geval is, verzoek ik u om hedenavond tot morgen chèques van de bank aan te nemen.”

Al de heeren namen daarmede genoegen, omdat niemand kon denken, dat de bank uitgeput was.

Des morgens had de gelukszoeker negenduizend pond aan contanten in den zak; hij had daarvoor speelchèques afgegeven, die hij eenvoudig met den naam Geisburn ondertekend had, tot een bedrag van acht-tienduizend pond.

Reeds twee uren daarna zat hij in den trein, die hem naar de stoomboot Dover—Calais bracht en toen de leden van de club den volgenden avond bijeen waren, was hij reeds te Parijs en zat daar aan de zijde van zijn minnares in den schouwburg van SaraBernhardt en amuseerde zich op kosten van de door hem bedrogen leden van de Alabamaclub.

De leden van de club verlangden van den bankier betaling hunner chèques; Geisburn werd door hen als het ware bestormd en zag zich genoodzaakt te verklaren, dat het hem toevertrouwde geld ten bedrage van twintig duizend pond sterling, door hem aan de bank verspeeld was.

Dat was ten minste een overwinning voor den inspecteur van politie Baxter.

Nauwelijks had hij gehoord wat er gebeurd was, of hij maakte zich bekend aan de leden van de club, toonde zijn ambtspenning en verklaarde den president Geisburn als zijn arrestant.

Nu ontstond er een vreeselijk tumult.

Niemand had dit verwacht.

Integendeel. De meeste leden van de club verlangden niet, dat het publiek gemaakt werd. Maar eenigen van hen, waaronder de plotseling verschenen Lord Edward Aberdeen, verklaarden ermee in te stemmen, dat Geisburn gearresteerd werd en beweerde dat zij wel getuigen wilden zijn.

Daardoor was de val van de Alabamaclub een feit geworden.

In opgeruimde stemming keerde Raffles dien avond naar huis terug en verheugde zich er over, dat het hem gelukt was, het speelhol van president Geisburn te sluiten.

TIENDE HOOFDSTUK.

Slot.

Nog des nachts had Baxter den redacteuren der Londensche couranten van de arrestatie en het sluiten der club medegedeeld.

Dat was nu eindelijk eens een zaak, waarmede hij lauweren kon oogsten.

Toen de „vloot” den volgenden morgen in de tram naar het hoofdbureau van politie rijdend, de opzienbarende arrestatie door Baxter in de courant las, kon hij zijne oogen bijna niet vertrouwen.

Aan zoo iets had hij nooit kunnen gelooven.

Als een trotsche pauw ontving hem de inspecteur van politie en zette een gezicht, alsof hij plotseling een Engelsche Lord was geworden.

„Je zult het zeker reeds gelezen hebben, Marholm,” riep hij de „vloot” toe, zoodra deze binnenkwam. „Nu kun je eens zien wat het zeggen wil, een flink ambtenaar van politie te zijn. Toen jij reeds rustig slipt, was ik nog aan het werk”.

„Ik heb het reeds gelezen, mijnheer de inspecteur. Ik hoop alleen maar, dat u geen onschuldige gearresteerd hebt.”

„Daar is heelemaal geen sprake van, Marholm. Zulke vergissingen kunnen alleen jou overkomen”.

Denzelfden morgen ontving Rottkins, kort nadat hij de courant had gelezen, een brief van den volgenden inhoud:

„U zult wel gelezen hebben, dat uw vriend Geisburn achter slot en grendel zit. Het doet mij leed, dat ik het niet in mijn macht heb u ook in de gevangenis te brengen en daarom zult ge op eene andere manier gestraft worden. Ik heb de eer gehad, bij u eene gastvoorstelling te geven, en heb u als de Iersche graaf Mc Intosch, de rondsom van twee maal honderdduizend pond sterling afgenomen.

De wissels met mijne onderteekening kunt u in een lijstje laten zien.

JOHN C. RAFFLES”.

De woekeraar staarde als gehypnotiseerd op den brief.

Daarop schreeuwde hij van woede:

„Goddam, dat is onmogelijk. Evenals Geisburn zou ik dan geruineerd zijn. Ik bezit nog tienduizend pond. Al mijn geld heb ik in deze zaak gestoken. Onzin! Er is zeker iemand, die mij voor het lapje wil houden.”

Hij bezon zich eenige oogenblikken. Daarop kleepte hij zich spoedig aan, nam een rijtuig en reed naar het koninklijke paleis om daar te informeren, of gravin Westmore daar gewoond had of er nog woonde.

Daar deelde men hem mede, dat de gravin Westmore sedert de laatste tien jaren niet meer te Londen geweest was.

Toen hij weer op straat kwam, had hij een gevoel, alsof de grond onder hem wegzonk.

Zijn knieën knikten. Hij nam weer een rijtuig om naar notaris Beton te gaan.

Deze hoorde hem verwonderd aan.

Hij moest bekennen, dat hij de gravin niet van naderbij kende en dat Raffles naar alle waarschijnlijkheid hem gebruikt had voor het uitvoeren van een truc tegen den geldschieder.

Half krankzinnig van woede reed Rottkins nu naar den inspecteur van politie Baxter.

Daar wilde het ongeluk, dat hij juist op het bureau kwam, toen men Geisburn bracht om verhoord te worden.

Nauwelijks had Geisburn hem gezien of hij zeide tot den inspecteur van politie:

„Die man is de schuld van mijn ongeluk. Hij heeft het plan bedacht om de club op te richten en daardoor in de gelegenheid te komen, aan jonge aristocraten geld te leenen.”

Met bloedbeloopen oogen keek Rottkins hem aan:

„Houd dien onzin maar voor je en hoor mij aan, mijnheer de inspecteur. Ik heb een klacht bij u in te dienen, want ik ben door Raffles voor tweemaal honderdduizend pond bedrogen”.

De naam Raffles was voldoende om alle aanwezigen te doen zwijgen.

Op dit oogenblik kwam een politieagent binnen, die vergezeld was van een loopjongen.

De inspecteur haatte de loopjongens, omdat zij hem meestal onaangename berichten van Raffles brachten.

Voordat de jongen nog iets zeggen kon, riep Baxter:

„Heb je een brief voor mij?”

„Yes, sir”, antwoordde de jongen.

„Dat schrift ken ik”, zei de „vlo”, terwijl hij den brief aan den inspecteur overhandigde.

„Zwijg, totdat je gevraagd wordt.”

Woedend trok Baxter hem den brief uit de hand.

Maar voor dat hij den brief las, keek hij naar de handteekening.

Alsof een wesp hem gestoken had, zoo werkte op hem de naam van John C. Raffles.

Hij ging zitten en begon te lezen:

„Waarde inspecteur van politie!

Ik lees zoeven in de couranten, dat u een zekeren Geisburn gearresteerd hebt. Ik feliciteer u daarmee en geef u er kennis van, dat ik heb bijgedragen tot dit succes, want ik was het, die u getelefoneerd heeft en attent heeft gemaakt op de club.

Thans wil ik u opmerkzaam maken op een tweede geval, dat daarmee in verbinding staat.

Deze Geisburn heeft namelijk tezamen met een zekeren Rottkins een massa oplichtingen gepleegd. Hij was het, die Rottkins overgehaald heeft. U kunt u er van overtuigen door onmiddellijk een huiszoeking bij Rottkins te doen.

U zult daar een groot aantal wissels vinden.

Ook in deze zaak wensch ik u veel succes en zend u mijn groeten.

JOHN C. RAFFLES.”

Baxters gezicht straalde van genoegen, waarover de „vlo” zeer verwonderd was. Hij kende het schrift en wist, dat de brief van Raffles was.

Een oogenblik overlegde Baxter, wat hij doen moest, toen riep hij de „vlo” bij zich en liet dezen den brief lezen.

„Wat moet ik nu doen?” vroeg hij zacht.

„Voorloopig zwijgen,” antwoordde de secretaris fluisterend, zoodat niemand het verstaan kon.

Thans liet Baxter Geisburn en Rottkins weer bij zijn schrijfbureau komen.

„Wat hebt u mij mede te deelen?” vroeg hij aan laatstgenoemde.

„Ik ben door Raffles bedrogen, door Raffles, mijnheer de inspecteur. Die spitsboef is bij mij gekomen en heeft zich aan mij voorgesteld als graaf

Intosch, wiens oude tante, de gravin Westmore, hem tot eenig erfgenaam zou benoemd hebben.

Ach, mijnheer de inspecteur, daardoor heb ik mijn vermogen verloren. Ik heb dit testament voor echt beschouwd, ik heb het bij den notaris gelezen en geloofd dat gravin Westmore inderdaad bestaat — ook notaris Beton heeft dat geloofd.

Op grond van dit testament heb ik dien spitsboef, dien oplichter Raffles, tweemaal honderdduizend pond sterling geleend.”

„Drommels!” zeide de „vlo”, „daarmede zou ik ook geholpen zijn. Wilt u mij ook zooveel voorschieten? Ik geloof, dat ik nog een ouden oom in Amerika heb.”

„Zwijg toch!” schreeuwde Baxter. „De man schijnt de waarheid te spreken.”

„Dat wil ik u wel bezweren.”

„En nu denkt gij misschien,” zei Baxter spottend, „dat wij u de tweemaal honderdduizend pond sterling terug kunnen verschaffen? Hoe denkt u daaraan?”

„Hoe — hoe — zeer eenvoudig, mijnheer de inspecteur, u moet Raffles onmiddellijk arresteeren!”

De „vlo” begon haastelijk te lachen:

„Een prachtig idée, Raffles te arresteeren!”

„Marholm!” riep Baxter op dit oogenblik, „neem twee agenten en dezen man, Rottkins genaamd, mede, ga naar zijn bureau en breng alle papieren mede, die je daar vindt.”

Rottkins dacht in den grond te zinken.

„Wat?!” schreeuwde hij, „wilt u mijn bureau laten doorzoeken?”

„Ja zeker,” antwoordde Baxter, „ik heb zoo juist een bericht ontvangen, dat men u er van verdenkt, een woekeraar te zijn.”

Het baatte Rottkins niet, dat hij zich verzetten wilde. De „vlo” pakte hem beet, nam twee agenten mede en reed per auto naar het bureau van den woekeraar.

Een kwartier later had de „vlo” de wissels in handen, die de woekeraar, onderteekend door Mc Intosch, ingevuld had op achtmaal honderdduizend pond sterling.

Dat was zijn genadeslag.

Bij zijn aanklacht had hij zelf opgegeven, dat hij slechts tweemaal honderdduizend pond sterling aan Raffles betaald had; het bewijs, dat hij woekerde, lag dus voor de hand. Op iederen wissel waren achtmaal honderdduizend pond ingevuld. Er waren zes wissels, makende dus te zamen een bedrag van vier miljoen achtmaal honderdduizend pond sterling.

Voordat zij het bureau verlieten, nam de „vloot” een keraar, om het plakkaat te lezen, dat de „vloot” op de groot vel papier en schreef daarop met blauw potlood: deur bevestigd had.

GESLOTEN DOOR RAFFLES!

Dat plakte hij op de buitendeur en zette het stempel der politie er onder.

Reeds dienzelfden avond verkondigden de Londen-
sche bladen de geheele geschiedenis, waarbij ook de
inspecteur van politie Baxter een woord van lof ont-
ving. Duizenden gingen naar het bureau van den woe-

Des avonds zeide Baxter tot de vloot:
„Als Raffles mij niet altijd zoo vreeselijk gedupeerd
had, dan zou hij toch een zeer net mensch zijn.”

Lachend voegde de „vloot” er aan toe:
„En hij zou een juweeltje voor u zijn, als hij zich
door u liet arresteeren.”

Daarop antwoordde Baxter alleen met een schouder-
ophalen,

Ulrika's erfenis.

Advocaat August Meiners was gestorven; zijn hospita had hem op een avond dood in den leuningstoel gevonden, waarin hij gewoon was zijn middagslaapje te doen. Een beroerte had een einde aan zijn leven gemaakt — de beste dood voor een alleenstaanden vrijgezel.

De overledene had slechts één bloedverwante, een veraf wonende nicht was zijn eenige erfgename.

Bij de begrafenis had zij zich door een krans met lange linten laten vertegenwoordigen, nu echter begaf zij zich zelve naar de plaats, waar hij geleefd had, om de erfenis in oogenschouw te nemen en haar te aanvaarden.

Het was een groote onderneming voor juffrouw Ulrika, wier leven sinds de laatste jaren de regelmatigheid van een uurwerk had aangenomen, doch zij aanvaardde de reis gedeeltelijk uit plicht jegens zich zelve, om orde op haar zaken te kunnen stellen, gedeeltelijk uit eerbied voor den afgestorvene.

Haar neef en zij hadden hun kindsheid en jeugd te zamen doorgebracht en de ouders van beide zijden hadden het denkbeeld gevormd, dat een huwelijk tusschen hen, uit een practisch oogpunt beschouwd, raadzaam en voor beider welzijn zeer wenschelijk zou zijn.

Zoo kwam het, dat op zekeren dag de neef als minnaar tegenover de nicht stond — doch slechts om met een blauwe scheen huiswaarts te keeren.

Ulrika had hem zonder complimenten uitgelachen. Hij zoo links en zoo schuchter en zij zoo resoluut, dat zij menigen man evenaarde — neen, dat nooit! — Of August over haar weigering nu wel zoo erg bedroefd was, dat was niet te denken; de stugge, mannelijke manieren van Ulrika hadden hem altijd meer eerbied dan liefde ingeboezemd.

Hij werd zonder bitterheid of innerlijken strijd datgene, waartoe de natuur hem van den beginne af aan bestemd had; een oude vrijgezel, en Ulrika werd een oude jongejuffrouw, die zich in haar positie best kon schikken.

Toen zij echter den drempel der woning van den afgestorvene overschreed — geheel alleen, want zij had voor het gezelschap van de spraakzame hospita be-

dankt, — ondervond zij toch' een eigenaardig gevoel. Hier had dus de man zijn laatste levensjaren doorgebracht, wiens leven aan het hare verbonden had kunnen zijn, tot zijn voordeel natuurlijk; want een oude jongeheer heeft het toch veel onaangenamer in de wereld dan een oude jongejuffrouw.

Zij keek de kamer eens rond en herkende de meubelen uit zijn ouderlijk huis: de groote uitschuiptafel, de paardenharen sofa, den zwarten leunstoel, de schrijftafel en de oude klok, die even als vroeger, tusschen twee zwarte coupes stond.

Er was niets overvloedigs in die kamer, niets wat tot weelde of gemak diende; alles was even prozaisch, iedere kleinigheid sprak van het dorre, eentonige leven van een rechtsgeleerde. Met weemoedige tevredenheid dacht juffrouw Ulrika aan haar eigen, rustig en smaakvol te huis.

Die arme August, dacht zij bij zich zelve. Inderdaad, zij behoefde slechts deze kamer met de hare te vergelijken, om tot de ontdekking te komen, hoe arm zijn leven en hoe rijk daarentegen het hare geweest was.

Terwijl zij zoo op een stoel aan het venster zat en de kamer eens rond keek, bemerkte zij in een hoek in haar nabijheid iets, dat daar toch zeker niet te huis behoorde: een gebroken kinderboog.

Zij nam hem in de hand, zonder er verder bij na te denken, toen de deur openging — een kleine, arm gekleede knaap binnentrad.

„Ik ben Ernst,” zeide hij, als om zich aan de dame voor te stellen, „en dat is mijn boog!”

„Kom je hem halen? Hier is hij,” zei juffrouw Ulrika en legde het speeltuig naast zich op de tafel.

Het kind schudde ernstig met zijn hoofdje: „de boog kan mij zooveel niet schelen,” sprak hij op bedrukten toon; „als die goede heer maar terug kwam!”

Twee groote tranen rolden over zijn wangen, terwijl zijn mondje zenuwachtig beefde.

„Heb je meneer Meiners gekend?” vroeg juffrouw Ulrika.

Het kleine ventje wierp haar een verbaasden blik toe. „Ik? Hij ging mij nooit voorbij, zonder mij een

eindje mee te nemen, en des avonds mocht ik wel eens bij hem binnenkomen. Daar op dien leunstoel heeft hij gezeten, dan zat ik op zijn schoot en vertelde hij mij verhaaltjes." Het jongste vleide zijn blozende wang tegen het harde hout van den stoel en streek er liefkozend over heen, als was het een levend wezen.

„Ernst! waar blijf je?" riep een stem buiten de deur en de hospita trad binnen. „Natuurlijk, is hij hier," zeide zij, „hij heeft de eerste de beste gelegenheid waargenomen om binnen te komen. Uren lang heeft de kleine schelm op den drempel gezeten en gewacht, totdat het hem gelukte.

Het was een treurmare onder de kinderen in de straat, toen zij hoorden dat meneer Meiners gestorven was. Den geheelen dag gingen de kleine voetjes trap op trap af; zij wilden hem allen nog eens zien, en toen hij begraven werd, strooiden zij bloemen op zijn graf.

Hij was zulk een echte kindervriend; nooit kon hij een kind voorbij loopen zonder het aan te halen of een vriendelijk woord toe te voegen, geen een kind bleef in huis, als het hem zag aankomen. Hij daar — en zij wees op het jongetje — was zijn bijzondere lieveling. Het arme schaap verliest veel aan hem; het is een wees, die bij behoeftige lieden besteed is.

Kom, Ernst, ga mee."

„Laat hem maar zoo lang hier," zeide juffrouw Ulrika, die zonder een woord te spreken den woorden-vloed van de vrouw had aangehoord.

„Ik zal hem straks wel beneden brengen."

Toen de hospita de deur achter zich gesloten had, trok de oude jonge juffrouw den knaap op onhandige wijze naar zich toe, streek hem over het haar en begon plotseling te schreien.

Zij weende, maar niet over haar neef, zij weende over zich zelve. Eensklaps moest zij bekennen, dat het leven van hem, dien zij zoo beklagd had, rijk genoemd mocht worden, bij het hare vergeleken. Zij was het, wier ziel onder het stof eener bekrompen wereld verdorde en versteende, en geen kleine hand zou het afwisschen, geen kindertranen zouden er vloeien, als de beurt om ten grave te dalen aan haar komen zou.

Zij weende bitter en hield den knaap omstrengeld, als moest zij aan iemand over de eenzaamheid van haar hart klagen. Het kind stond geheel op zijn gemak, dicht tegen haar aangeleund en zag haar met groote,

ernstige oogen aan; eindelijk ging hij op de teenen staan, streek zijn handje over haar gezicht en zeide:

„Hebt gij ook veel van dien goeden heer gehouden?"

Toen bukte zij zich en kustte den kleine.

Haar lieve vriendinnen waren in groote spanning. Met juffrouw Ulrika was bepaald iets bijzonders gebeurd. Zij was van de reis teruggekeerd, een paar dagen tehuis gebleven zonder ieman op te zoeken, was weder op reis gegaan, toen midden in den nacht tehuis gekomen en gedroeg zich na dien tijd heel vreemd.

Tweemaal had zij haar kaartavondje laten afzeggen en wel zonder grondige redenen; op een verjaringskoffievisite, was zij, „wegens dringende bezigheden", niet verschenen; toch was zij gezond en opgeruimd, ja buitengewoon opgeruimd; zij, die haar toevallig ontmoet hadden, hadden bemerkt, dat zij er zeer vroolijk en frisch uitzag.

De oplossing van dit raadsel kon alleen hierin te vinden zijn, dat juffrouw Ulrika een buiten verwachting groote erfenis gekregen had — nu overmoedig geworden was.

In elk geval wilde men hieromtrent zekerheid hebben, en daarom besloten twee harer intiemste kerissen, haar eens te gaan opzoeken.

Zij werden dadelijk bij juffrouw Ulrika toegelaten, die haar lachend, ja, stralend van geluk tegemoet kwam. Men sprak over het weer, over den schouwburg, over het kransavondje waarop men haar, een zoo trouwe bezoeker, gemist had.

Eindelijk trok een van beiden de stoute schoenen aan en zeide „het doel van ons bezoek is eigenlijk om je van harte geluk te wenschen." Ulrika knikte vriendelijk. „Gij hebt" ging de spreekster moedig voort „zulk een mooie erfenis gekregen."

„Jawel," antwoordde de juffrouw vroolijk lachend.

„Wil ik u haar eens laten zien?" Zij stond op om naar een deur te gaan, die echter bevestigd geopend werd; een kleine blonde krullebol keek om den hoek en riep:

„Tante Ulrika, waar blijft u toch?"

Juffrouw Ulrika trok het kind toch niet om met een triomfantelijken, vreugdevollen blik zeide zij:

„Daar heb je nu mijn erfenis — mijn pleegzoon Ernst."

Lafaard?

Voor het hotel bij hunne kwartieren zaten twee officieren van het in Indië gedetacheerde Engelsche leger.

„Ik zou waarlijk niet weten te zeggen, of de kerel een lafaard is of niet.”

„Welke kerel?” vroeg kapitein Medwin.

„Wel, die nieuwe dokter van ons, Hakker — een mooie naam voor een chirurgijn,” zei luitenant Vane.

„Den eersten avond, dat hij aan de officierstafel at, juist voordat u terugkwam, bood de kolonel hem aan, hem een man mee te geven, omdat hij anders misschien in de duisternis zou verdwalen, en hij antwoordde: „O, heel graag, kolonel, want ik houd er niets van om in donker alleen buiten te zijn.” En toen de oude Brown hem schertsend vroeg, of hij bang was, antwoordde hij zoo ernstig mogelijk: „ja, dat ben ik.”

„Wel,” zei kapitein Medwin, „dat is juist iets, waaruit ik zou opmaken, dat hij het niet is, want iemand, die werkelijk een lafaard is, komt daar zoo rond niet voor uit.”

Op dit oogenblik hoorden zij een vreeselijk geraas binnen in het hotel en drie of vier Indische bedienden stormden gillend van angst naar buiten.

Achter hen kwam, naar allen schijn het meest verschrikt van allen, een kleine, roodharige man aange-loopen, dien de beide officieren terstond voor dokter Hakker herkenden.

Beiden sprongen ontsteld op, en geen wonder; want om des dokters rechterarm kronkelde zich een groote cobra di capello, de vergiftigste slang van heel Indië.

„Maak hem dood!” schreeuwde de dokter: „sla hem dood!”

Een slag met het gevest van kapitein Medwin's sabel doodde het on-dier en de dokter begaf zich weer naar binnen.

„Nu is er niet meer aan te twijfelen of hij is een lafaard,” zeide Harry Vane.

„Hm!” merkte kapitein Medwin aan, „als ik een lafaard was, zou ik niet beginnen met de gevaarlijk-

ste slang op te nemen, die ik maar vinden kon, en er mee naar buiten loopen. Er is in dit alles iets, dat ik niet begrijp.”

Niemand begreep het trouwens; en weldra hield de vraag of de dokter een lafaard was of niet, het geheele regiment bezig.

Intusschen kregen de officieren iets anders om-over te denken: men kreeg bericht, dat de hoofd-ambtena-ren van de naburige stad Begumabad een picnic zou-den geven, waarop alle Europeanen in de buurt, bur-ger of militair, zouden gevraagd worden.

De dag brak eindelijk aan — of liever de nacht, want de partij zou bij maanlicht plaats hebben, om-dat in Bengalen in het warme seizoen een picnic over-dag veel weg heeft van een partij in een bakkersoven. Dokter Hakker verwekte eenige vroolijkheid door te verschijnen met twee groote pistolen in zijn gordel.

„Hei, dokter, gaat u duelleeren?” riep Vane hem toe.

„Je kunt nooit weten wat er gebeuren kan,” gaf de dokter ten antwoord.

De partij was in vollen gang, toen eensklaps de vreugde verstoord werd door een woest gebrul en de verschijning van een reusachtigen tijger, die een men-schelijke gestalte in zijn bek droeg, over het vuur heensprong en verdwenen was.

Alles was in de war. De dames vielen flauw, de be-dienden liepen heen en weer, en de Engelsche officie-ren laadden hunne geweren en begonnen den tijger te achtervolgen.

„Wie is het?” vroeg Vane.

„Hakker, de arme vent,” antwoordde kapitein Med-win, die naast hem liep.

„Arme vent,” herhaalde Vane.

„Ik wou, dat ik hem niet zoo voor den gek had ge-houden.”

Op hetzelfde oogenblik weerklonk een knal; alle officieren spoedden zich naar de plaats van waar dit

geluid kwam; en daar lag het lichaam van een tijger, waar dokter Hakker, zoo rustig als op een sofa, boven op zat.

Allen wenschten den dokter geluk en drongen er op aan, dat hij hun zou vertellen, hoe alles zich had toegedragen.

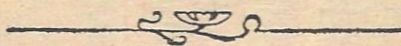
„Ja, ziet ge,” vertelde de dokter, „de tijger greep mij bij mijn middel en sleepte mij zoo mee, terwijl mijn hoofd en armen vrij waren. Daardoor had ik gelegenheid mijn hand aan zijn zijde te brengen en te

voelen waar zijn hart zat. En toen ik dat voelde kloppen, trok ik mijn pistool en schoot hem morsdood.”

De dokter vertelde dit zoo droog weg, dat men zich niet van lachen onthouden kon.

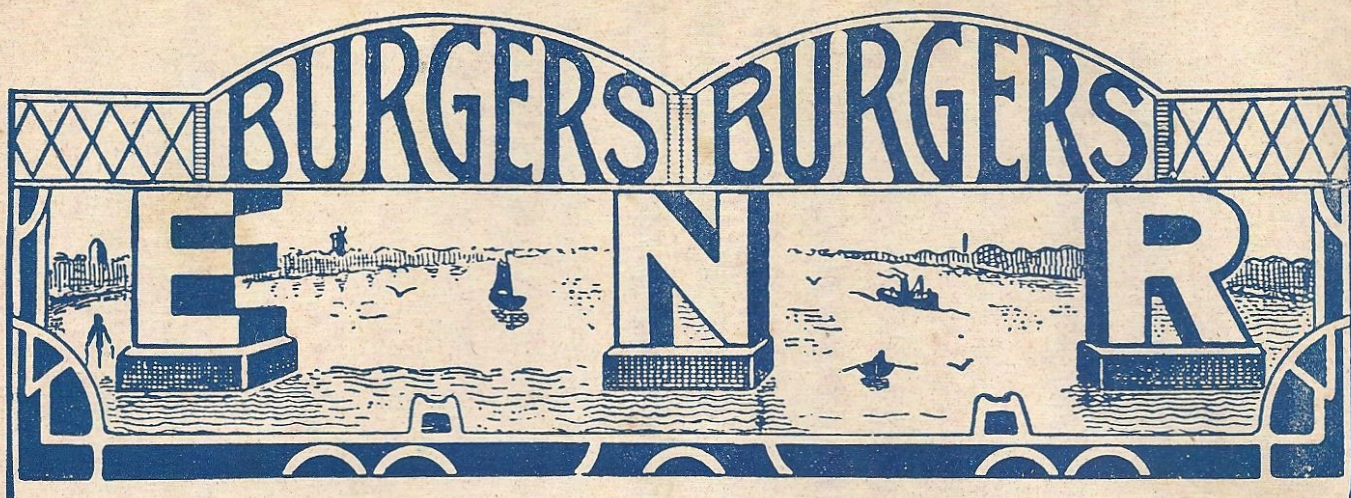
„Heeft u niet je horloge uitgehaald om de slagen van zijn hart te tellen, dokter?” vroeg de kolonel lachend.

Maar al de officieren moesten nu toch toestemmen, dat zij dokter Hakker onrecht hadden aangedaan door hem van lafhartigheid te verdenken.

De volgende aflevering (No. 106)

„De gewaande hofdame”.

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwielen verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.